

ธรรมะ: บุญญพลัง

พุทธอุทยานเกาะกลางน้ำบุญญพลัง จ.กาญจนบุรี

19 บทธรรม

บทที่ 13.2 กำเนิดจิต...สมาธิ...พุทธะหรือไสยะ ภาคควอนตัมฟิสิกส์

www.boonyapalung.com

บทที่ 13.2 กำเนิดจิต...สมาธิ...พุทธหรือไสยะ “ภาคควอนตัมฟิสิกส์”

มาว่ากันต่อ เรื่องสมาธิจิต ถ้าจะพูดให้ละเอียดละก็ ต้องใช้เวลานาน รายละเอียดมีมาก มีวิธีฝึกและทำเป็นขั้นๆ ตอนๆ ที่ต้องพูดอธิบายมาก

เพราะยิ่งทำใจมักจะคล้อยไปทางไสยะ สมาธิแบบพุทธะใช้รายละเอียดน้อย ง่ายๆ แต่ต้องมีผู้รู้ชี้แนะเป็นขั้นๆ จะพูดถึงพวกธรรมเปิดโลกที่ว่ากันก่อน

ที่พูดถึงนี้ เพราะนักทำสมาธิกลุ่มนี้มานั่งทำกันที่วิหารกลางน้ำ ต้นตอใครสอนนี้ไม่ได้ถาม แต่จะอธิบายอาการที่เป็น ที่ทำ ที่แสดงออกมานั้นให้รู้

“ธรรมเปิดโลก” ไม่รู้ใครตั้งชื่อคำนี้ ฟังดูเท่หะมัด เขานั่งกันตัวโยก ดิ่งลมหายใจแรงๆ หายใจเข้าลึกๆ หายใจออกแรงๆ พืดพาดๆ เสียงดังน่ากลัว ใครไม่รู้นึกว่าผีเข้า

ยิ่งถ้านั่งทำกันเป็นกลุ่ม เสียงพืดพาดยังกะยางรถยนต์รั่ว ดังไปไกลถึงยอดเขา ใครพายเรือมาก็ต้องแวะเข้ามาดู ดูแล้วจำพายพรวดๆ ผ่านหนี น้ำกระจ่าย นึกว่าผีเข้า

จะพากันตายกันทั้งหมด แต่ละคนนั่งโยกอัดลมกันหัวโยกหัวคลอน ผู้หญิงบางคนหน้าตาสวยๆ ชาวๆ เปลี่ยนเป็นแดง เริ่มมีกิริยาท่าทางแปลกๆ ไป

เชื้อโรคของแต่ละคนที่นั่งรวมกันเป็นกลุ่มๆ กระจ่ายฟุ้งออกมากับลมหายใจ แพร่ออกไปทั่ว บางคนมีกลิ่นหื่นๆ ด้วย

ถ้าเป็นสงฆ์ทำหรือสอนชี้แนะกิริยาอาการเช่นนี้ ไม่น่าใช่สาวกแห่งพระพุทธองค์ คัมภีร์หรือตำราในพระไตรปิฎก ไม่เคยเห็นจะกล่าวถึง

มันเป็นอาการทำพิธีเหมือนพวกชาวป่าคนเถื่อนแถวๆ หมู่เกาะในต่างประเทศ พวกชาวบ้านชาวเผ่ามานั่งห้อมล้อมหมอผี อาการพวกนี้เหมือนหมอผีเข้าทรง

สมาธิวิธีนี้มันเป็นพุทธะตรงไหน ยิ่งงงๆ อยู่เหมือนกัน ครูบาอาจารย์รุ่นเก่าๆ ที่เรายอมรับว่า สำเร็จพระอรหันต์ ก็ไม่เห็นว่าจะกล่าวถึง

พวกนี้เป็นเหมือนลัทธิ เขาจะทำการเฉพาะในกลุ่ม หากมีกลุ่มอื่นอยู่ด้วย เขาจะไม่ทำ เขาจะพากันนั่งเฉยๆ เป็นอาการธรรมดา ไม่แสดงออก

แต่พยายามพูดคุยกุญแจให้เห็นถึงวิธีทำและคุณวิเศษที่ปรากฏแก่จิตเจ้าตัว ถ้าเริ่มยอมรับก็จะชี้วิธี “โโชค ลม” ให้ และพากันขยายทำกันเป็นกลุ่มใหญ่ บอกว่านี่คือ

“ธรรมเปิดโลก” สามารถรู้กฎแห่งกรรม เห็นนรก เห็นสวรรค์ เห็นอดีต รู้มันรู้มัน หัวหน้ากลุ่มมักจะมีอาการลักษณะเป็นเจ้า

เข้าทรง เป็นพ่อค้าคนกลางระหว่างผีกับคน

เป็นนักพยากรณ์ ทำนายทายทัก แต่ทายฉันไม่เคยถูกซักที ชอบเป็นนักบุญชูดขาว เจ้าพิธีบวงสรวง นี่หัวหน้ากลุ่ม เขามักจะเป็นเช่นนี้

ระดับปริญญาโท เป็นเจ้าของธุรกิจ มีเงินเป็นร้อยๆ ล้านก็มี นี่มันเป็นอย่างนี้...ปล่อยให้เป็น ปล่อยให้ทำ ไม่ปฏิเสธ เราไม่ปฏิเสธ เพราะมันเป็นอาการเข้าสมาธิ รวมจิต อีกรูปวิธีหนึ่งในหลายๆ พันวิธี

ที่เหล่ามนุษย์หมอมือคิดค้นขึ้น เป็นธรรมะชั้นเบบี๋ ของฝากไสยะ ไม่ใช่วิถิปุทธ แต่ก็สามารถเข้าวิถิปุทธได้ถ้ามีผู้รู้ชี้แนะ มันเป็นแค่ขั้นตอนเบื้องต้น

และพวกก็ไปติดกับเบื้องต้นแบบนี้ ไปต่อกันไม่เป็น ทางที่เดินจึงฉีกออกไปคนละแนว คนละแนวกับวิถิปุทธ ถ้าเพศบรรพชิตทำ ก็เป็นโลกะวัตรชะ ชาวโลกติเตียนแน่...!

ผู้ที่ฝึกทำอาการเช่นนี้ ยังไม่เข้าใจเรื่องจิต ต้นตอชี้แนะอาจจะเข้าใจ อาจทำเป็นกุศโลบายในการรวมจิต แต่พวกที่ถูกชี้แนะรุ่นศิษย์ อาจใส่เจตนาจิตทฤษฎีของตัวเองเข้าไปผสมด้วย มันเลย “เพี้ยน” เข้าไปใหญ่

ผู้ทำกริยานี้ ถ้าอธิบายไม่ชัด มุ่งเน้นแต่ผลทางจิตที่ได้รับ การรวมจิตวิธีนี้จะกลายเป็นไสยะ เป็นไปในทางมียึดมโนจิตที่ปรากฏ เป็นเครื่องหลอน...!

ยึดกับอาการของกายที่เป็น ยึดกับเรื่องราวที่คิดว่าเป็นอดีตของตัวเอง เป็นไปด้วยอำนาจแห่งความมีนง แล้วเกิดอาการหลอน พวกยังไม่เข้าใจอาการหลอนแห่งจิต ยึดที่กักอาการหลอนเป็นเรื่องจริง

การรวมจิต สามารถล่วงรู้อดีตของตัวเองได้ นอกศาสนาไหนๆ ใครก็ทำได้ ไม่ใช่เรื่องแปลก ต่างลัทธิที่ไม่ใช่พุทธศาสนา เขาก็สามารถระลึกชาติได้เป็นล้านๆ ชาติ

ที่เคยเกิด ที่เคยกำเนิด พระพุทธองค์ก็ทรงได้ชี้แนะบอกไว้ ว่าบางพวกสามารถระลึกได้นับ “อสงไขย” แต่วิถีพุทธชี้แนะวิธีในการวางจิตก้าวไปสู่ความว่างพ้นไปจากทุกข์

ไสยะชี้นำมาทางยึดเหนี่ยวให้จมหมักปักอยู่กับทุกข์ ทางไสยะ ยิ่งเห็นยิ่งรู้ ก็ยิ่งยึด ประพฤติผิดศีลธรรม ผิดลูกผิดเมียในสภาวะปัจจุบัน

บางคนรู้เห็นแล้วโกรธแค้น อาฆาตพยาบาทกัน บางคนจะเอาสงฆ์ปัจจุบันไปเป็นพวกก็มี เพราะเห็นในมโนว่าเคยเป็นคู่กัน

สงฆ์บางตัวก็ทุเรศ ผสมพันธุ์ข้ามเพศ เอาขมื่นคลุกขุดสี อยู่ใกล้ขุดขาว ก็เอาขุดขาวมาคลุก อ้างอดีตเคยเป็นคู่บารมี เอาหน้าตาความพอใจในปัจจุบันเป็นเหตุ

มันเลือกแต่คนหน้าตาสวยๆ เป็นคู่บารมี คู่บารมีหน้าตาควายๆ มันไม่เอา ผัวเมียเขาอยู่กันดีๆ ใ้อสงฆ์อัปปริยค์ันไปทักเมียเขา ว่าอดีตเคยเป็นมเหสีของมันซะนี่

อีนั่นก็เลยทิ้งผัวที่แสนดี หนีมาหมกอยู่กับใ้อสงฆ์อัปปริยค์ที่เคยเป็นผัว มันโง่และงมงายขนาดนั้น บางทีหลอกล่อชี ชีพวกนี้ส่วนใหญ่ขาดเจ็บทางจิต ทางชีวิตอยู่แล้ว

เป็นผู้หาที่พึ่งทางธรรม เจอพวกเหี้ยๆ นี้เข้าไป นึกว่าเป็นยอดอาจารย์ ผิดกฏานสูงระลึกชาติได้ เป็นที่พึ่งได้ จึงคล้อยตาม เคลิ้มไปกับคำพูด สงฆ์แอนชี เลยกู้กันกระจาย ทำลายพุทธศาสนาไปไม่รู้ตัว...

เป็นสงฆ์แล้วไข่แข็ง ต้องเอาเพศขุดสีมาทุบให้ไข่อ่อน ไข่มันแข็งเยี่ยวไม่ออก เยี่ยวไม่ออกเพราะอดีตชาติเคยเป็นผัวเมียกัน ผัวปัจจุบันมีอยู่ดีๆ ไม่เอา เสือกอยากเอาผัวที่เคยเป็นชู้เข้าไปแล้ว เปลี่ยนร่างแล้ว ขุดขึ้นมาทำผัว

แล้วผัวนั้นก็เสือกเป็นสงฆ์ในปัจจุบันซะด้วย สงฆ์บวชนานขึ้นเถระมาราบฉันพร้อมคู่บารมีที่เคยเป็นชีบวชมานานหลายปี สีกไปเป็นหมอผี เพราะชีหน้าตาดี เคยเป็นมเหสีแต่ก่อนเก่า...?

พระราชเจอมเหสี กูนี้จะประสาทตาย มเหสีกับพระราชามีกันหลายราย มันเหมือนควายเจอควาย ยังไงก็ไม่รู้...!!

การหายใจเข้าออกแรงๆ หรือที่เรียกว่า เป็นการ “โซ้ค ลม” นั้น จะทำให้เกิดการหน้ามืดหัววิๆ ถ้ายืนก็ล้ม โครม ทรงกายไม่อยู่ จิตไม่สามารถปรับความสมดุลแห่งธาตุ ที่เกิดการแปรปรวนได้ในทันทีทันใด

ร่างกายที่ประกอบด้วยธาตุ 4 มารวมกัน เกิดความผกผัน เป็นการเปลี่ยนสถานภาพของสสารและพลังงานที่เป็น “มายาแห่งธาตุ” มายาของธาตุก็คือ วัตถุ บุคคล ที่เกิดขึ้นมา ทั้งที่มีใจครองและไม่มีใจครอง จะอธิบายคร่าวๆ ว่า

หากเป็นสิ่งมีชีวิต ก่อเกิดกำเนิดมาจากไข่ จากครรภ์ จากของหมักหมิ่น หรือเกิดขึ้นเอง อย่างคนเราเรียกว่าเกิดมาจากครรภ์ มีร่าง มีรูป มีวิญญาณครอง วิญญาณที่ครองร่างแห่งมายานี้ เราเรียกว่า “วิถีวิญญาณ”

อาศัยประสาทสัมผัส เลือดเนื้อ เส้นเอ็น ในการรับรู้ เป็นอารมณ์ผ่านช่องทางข้อต่อทาง ตา หู ลิ้น จมูก กาย และอารมณ์ใจ

ส่วนอีกพวก ไม่มีช่องทางพวกนี้ ไม่มีอารมณ์ทางใจ ไม่รู้ไม่ชี้ หรือถ้ามี ก็เป็นอารมณ์อีกอย่างที่แยกแปลกไปจากพวก “วิถีวิญญาณ” เราจะไป ยัดเยียดสมมุติอารมณ์ให้ไม่ได้

เช่นพวก พืช ต้นไม้ หรือสัตว์บางพวก แม้แต่ก้อนหินบางชนิด แตกหน่อรายละเอียดแยกย่อยลงไป มีการเติบโตใหญ่ สืบพันธุ์ส่งเป็นรุ่นๆ แพร่พันธุ์ได้

ที่โตเร็ว ขยายเร็ว เห็นชัด คือพวกพืช ที่โตช้า ค่อยๆ โต คือพวกวัตถุแค้นแข็ง หนักไปในมายาแห่งธาตุน้ำ ที่เป็นผลึกหินและแร่ธาตุ ถ้าอธิบายก็จะยาว...!

พวกนี้ล้วนแล้วแต่มีวิญญาณ “เป็นวิญญาณบอด” ที่ไม่รู้ไม่ชี้ จะบอกว่าไม่รู้ไม่ชี้เลยก็ไม่ได้อีก บางชนิดมันก็มีของมัน แต่จะพูดหวมวบรวมๆ พอเข้าใจ...! เพราะวิวัฒนาการของแต่ละพวก แต่ละอย่าง มันไม่เท่ากัน

วิญญาณบอดพวกนี้ มีวิวัฒนาการเติบโตใหญ่ พอกพูน อาศัยอากาศ ความร้อนเย็น อุณหภูมิ เป็นเครื่องอยู่ เป็นอาหาร เครื่องดำเนินรูป

ถ้าจะว่าถึงก้อนรูป เช่น ก้อนหิน หรือ พืช เราจัดว่าไม่มีอารมณ์ แต่พลังงานที่แฝงอยู่ในรูปวิญญาณบอด ไร้ใจครองพวกนี้ “มี” มันสามารถให้ผลกับวิถีวิญญาณได้เช่นกัน

จะมากน้อยก็ขึ้นอยู่กับปริมาณ วิวัฒนาการของพลังงานในตัวของมัน ถ้าจะพูดขยายลงไปอีกให้พอรู้ ก็คือ...

วิญญาณพวกนี้ ไม่ว่าจะเป็ น “วิถึวิญญาณ” หรือ “วิญญาณบอด” ต่างก็กำเนิด เกิดมาจากพลังงานในส่วนที่เล็กที่สุด เท่าที่มนุษย์จะค้นพบและตั้งชื่อให้มัน นั่นก็คือ “อะตอม”

อะตอมเป็นหน่วยวัตถุ เป็นรูปของสสาร มีโครงสร้างประกอบด้วยโปรตรอน นิวตรอน และอิเล็กตรอน หมุนอยู่ในรูปของพลังงาน รอบๆ แกนกลางที่เรียกว่า “นิวเคลียส”

การหมุนรอบๆ แกนกลางนี้ ทำให้เกิดหน่วยพลังงานอิสระ ที่เรียกว่า “อิเล็กตรอน” อิเล็กตรอนบางตัวหลุดออกจากวงโคจร ที่หมุนอยู่รอบๆ แกนกลาง ไปสู่วงโคจรของอะตอมอื่น เป็นการถ่ายเท แลกขยาย ดึงดูดซึ่งกันและกัน จากอะตอมหนึ่งไปสู่อีกอะตอมหนึ่ง เรียกว่า อิเล็กตรอน “อิสระ”

เพราะความเป็นอิสระ สามารถโคจรข้ามฟากไปสู่อีกวงโคจรใหม่ได้ พลังงานในรูปนี้ จึงเกิดความผกผันเปลี่ยนแปลง ขึ้นอยู่กับกระแสที่โดนกระทำ ความไม่แน่นอนใดๆ จึงเกิดขึ้นได้เสมอ

การถ่ายเทจากอะตอมหนึ่ง ไปสู่อีกอะตอมหนึ่ง จึงเกิดการเคลื่อนไหวต่อเนื่อง ในรูปของพลังงานและสสาร พลังงานพวกนี้

ล่องลอยหนาแน่น เต็มพื้นที่จักรวาล

พวกที่โดนกระแสกระทบเกิดการบิดเบี้ยวของรูปทรง รวมตัวอยู่ในรูปของความถี่ ภาษาสมมุติเราเรียกว่า “ลม” เพราะเกิดการบิดเบี้ยวในรูปทรง

เส้นทางโคจรเกิดการเสียดสี ทำให้เกิดอุณหภูมิความร้อนเย็น ภาษาสมมุติเราเรียกว่า “ไฟ” ลักษณะสองอาการพวกนี้ เป็นฟากของพลังงาน พลังงานสองตัวนี้ แพร่ซึ่มกระจายเต็มพื้นที่จักรวาลในชั้นบรรยากาศ

จะเกิดความเสถียรและสมดุล ถ้าไม่เกิดการกระทบ ก็จะไม่แสดงกริยาอาการ แต่ถ้าอยู่ใกล้เปลือกโลกในชั้นบรรยากาศ จะมีความหนาแน่นสูง แม้จะมองไม่เห็น แต่ก็สัมผัสได้

ส่วนอีกพวกหนึ่ง จะเป็นผลึกของ ลมและไฟ อีกที เกิดจากการเสียดสี และอุณหภูมิร้อนเย็น ลม สองส่วนกับไฟ อีกหนึ่งส่วน ก่อเป็นรูปลักษณะยวบยาบไร้พอร์ม

ภาษาสมมุติเราเรียกว่า “น้ำ” ทั้งหมดเมื่อรวมตัวกันเกิดการสะสมมีลักษณะแค้นแข็ง ภาษาสมมุติเราเรียกว่า “ดิน” เราจัดอยู่ในฟากของสสาร ทั้งสสารและพลังงานที่ไม้มานี้ เป็นธรรมชาติ ที่เป็น “จุลภาค”

เป็นหน่วยเล็กที่สุดแล้ว เท่าที่มนุษย์จะค้นพบ มันเป็นการสมมุติขึ้นมา เพื่อเป็นสื่อในการเรียก แต่ถ้าจะบอกว่า “พระพุทธองค์ทรงค้นพบหน่วยที่เล็กกว่านั้น คือ ภายในโครงสร้างของอิเล็กตรอน มันประกอบขึ้นมาจากอะไร”

ถ้านำมาพูด มันก็จะบ้ากันไปใหญ่ เราเอาแค่หน่วยเล็กที่สุดที่ว่ามี ทั้งโลกเขายอมรับกัน รู้จักกัน มาไม่มันๆ กันดีกว่า เพราะพวกเราทั้งโลก ก็พากันยอมรับ กันอย่าง “งงๆ” ฟังเขาว่าๆ กันมาเหมือนกัน

ใช้ว่าจะเกิดรู้เองซะเมื่อไหร่ ไม่ว่าจะเรียนรู้ถึงขั้นไหนแม้แต่ขั้นด็อกเตอร์ มันก็เป็นความรู้ที่จดจำกันมาทั้งนั้น จะไปยึดว่ามันสำคัญจริงๆ จังๆ ไม่ได้ดอก...!

ฝรั่งเขาตั้งภาษาสมมุติ ของการค้นพบหน่วยที่เล็กกว่าอะตอมนี้ อยู่ในทฤษฎีของ “ควอนตัมฟิสิกส์” เป็นฟิสิกส์สมัยใหม่ ที่นักวิทยาศาสตร์ซักจะไม่แน่ใจ ในความเป็นหน่วยเล็กที่สุด แน่นนอนและมั่นคง ของหน่วย “อะตอม”

ซึ่งเป็นทฤษฎีเก่า อย่างเช่นนิวตันฟิสิกส์ หรือฟิสิกส์สมัยเก่า ที่เชื่อกันมากกว่าสองพันปี อีกต่อไป ในทฤษฎีที่ว่า “สสารย่อมไม่เปลี่ยนแปลงและจางคลายหายไปจากโลก”

ทุกวันนี้ พวกบ้าตาราก็ยังยึดทฤษฎีนี้อยู่ มันเป็นทฤษฎีที่ว่า “อะตอม” ซึ่งเป็นภาษากรีก เป็นหน่วยที่เล็กที่สุด ที่ไม่สามารถแยกแตกตัวออกไปได้อีกแล้ว

มีรูปลักษณะมั่นคง ถาวร แน่นนอน ในหน่วยของวัตถุที่เล็กที่สุดในปากของวัตถุที่เป็นสสาร และมีอะตอมในปากพลังงานหรือฝ่ายปรมาณู ที่จับต้องไม่ได้ แต่สัมผัสได้ คงที่คงทน วัตถุสิ่งของ บุคคล ที่เกิดขึ้นแล้ว ย่อมคงรูปและเหตุการณ์อยู่อย่างนั้น

อยู่ที่ว่าจะป็นรูปของพลังงานหรือสสาร ถ้าเป็นสสาร ย่อมสลายได้ เปลี่ยนรูปได้ แต่ก็จะกลับกลายเป็นรูปของพลังงาน มีความแน่นนอน ไม่เปลี่ยนแปลง

มนุษย์สามารถคำนวณเหตุการณ์อะไรต่างๆ ได้ตรงเผง ขอให้รู้ที่มา หรือจุดเริ่มต้นของเหตุ เท่านั้น ก็จะสามารถอธิบาย ทำนายผลได้อย่างแม่นยำ

เหมือนการโคจรของดวงดาว สามารถคำนวณไว้ล่วงหน้าได้เป็นเวลาร้อยๆ ปี หรือพันปี โดยไม่ผิดเพี้ยน เหตุการณ์อะไรที่เกิดแล้ว เปลี่ยนไปเป็นรูปของพลังงาน จับต้องไม่ได้ แต่ก็สามารถกลับเข้าไปสู่ ไปอยู่ในเวลา และเหตุการณ์นั้นๆ ได้

แม้จะเป็นอดีตที่ยาวนานเพียงใดก็ตาม มันเป็นรูปพลังงานที่เราสามารถฝ่ามิติกลับเข้าไปแก้ไขเหตุการณ์ต่างๆ ในอดีตที่มี ที่เป็น โดยการสร้างเครื่อง “ย้อนเวลา” หรือ ไทม์แมชชีน อย่างในหนังที่จินตนาการกันนี้...เขาเชื่อกันอย่างนี้

วัตถุสสารและพลังงานไม่หนีหายจางกลายเป็นไหน เพราะหน่วยเล็กที่สุดในจักรวาล คือ อะตอม ซึ่งเป็นโครงสร้างจักรวาล มีตัวตนอยู่

เมื่อเป็นหน่วยจุลภาคที่มีตัวตน มหาภาคขนาดจักรวาล ก็ต้องมีสภาพคงที่ คงทน ไม่เปลี่ยนแปลงจางกลายเป็นไหนเช่นกัน

ทฤษฎีนี้ เขาวางกันมาอย่างนี้ ที่พูดนี้ ก็จำเขาวางมา โม่ๆ ส่งเดชไป ที่ไม่ได้ เพราะไม่ใช่ตำราอะไร จำๆ ก็ว่ามา เพื่อให้เข้าใจในเรื่องที่จะมี...

อะตอม ที่เคยเข้าใจว่าเป็นหน่วยเล็กที่สุดในจักรวาล ปัจจุบันนี้ เปลี่ยนไปแล้ว ด้วยทฤษฎีของกฎ “ควอนตัมฟิสิกส์” ที่นักวิทยาศาสตร์เจ้าของทฤษฎีสัมพัทธ์ อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ ได้มีส่วนค้นคิดทฤษฎี

พวกเขาเห็นว่า อะตอม ไม่ใช่หน่วยคงที่ ที่เล็กที่สุดในจักรวาล ในหน่วยเล็กๆ นั้น ยังมีโครงสร้างแตกแยกย่อยลงไปอีก และในหน่วยย่อยนั้น ยังมีความผกผัน ไม่แน่นอน ของพลังงานที่ซ่อนอาศัยหน่วยอะตอมเป็นเครื่องอยู่

ยังมีการผันแปรเกี่ยวเนื่องของพลังงานและสสาร จะไปชี้ชัดว่า ทุกสิ่ง ทุกอย่าง มีความแน่นอน เนื่องด้วยโครงสร้าง คือ อะตอม มันเป็นหน่วยแน่นอน แยกไม่ได้แล้วนั้น ไม่เป็นความจริง ในหน่วยอะตอม

ซึ่งเป็นหน่วยเล็กที่สุดในจักรวาล ยังไม่แน่นอน แล้วอะไร ไฉน บันโลกใบนี้ และจักรวาลนี้ จะไปมี อะไร ไฉน มีความแน่นอนได้ยังไง ในเมื่อ อะไร ไฉน ในจักรวาลนี้ ล้วนแล้วเป็นบ่อเกิด กำเนิดมาจากโครงสร้างของอะตอมทั้งสิ้น

ทฤษฎีควอนตัมฟิสิกส์ นี้ จึงไปตรงกับ ทฤษฎีและกฎ “อนัตตา” ของบวรสมเด็จสัมมาสัมพุทธเจ้า ในพุทธศาสนา ผู้เป็นพ่อเหนือเกล้าแห่งชาวพุทธเรา

ที่อะไร ไฉน ไฉน บันโลกใบนี้ มีความไม่แน่นอน อยู่เป็นลักษณะ มันเปลี่ยนแปลงอยู่ทุกขณะจิต ไม่คงที่คงทน บังคับบัญชาอะไร ไฉน ไม่ได้ มันเป็นของมันเช่นนั้น อย่าไปคิดให้มันได้ตั้งใจ อะไรใดๆ เลย

เห็นไหม กฎของ ไอน์สไตน์ กับ กฎของ อนัตตา เริ่มเป็นไปในทิศทางเดียวกัน เราอาจจะยังงงๆ เดี่ยวจะมึน แยกย่อยพอคร่าวๆ ลงไปอีก

ในอะตอมประกอบด้วย การเคลื่อนไหวของโปรตรอนและนิวตรอน เป็นพลังงานหมุนอยู่รอบแกนกลางที่ เรียกว่า“นิวเคลียส”

การหมุนผกผันเช่นนี้ ทำให้เกิด อิเลคตรอน ซึ่งเป็นตัวลบ เป็นอิเลคตรอนอิสระ ความสามารถของมัน ก็คือ มันมักจะหลุดกระจายไปจากวงโคจร

เมื่ออิเลคตรอนหนึ่งในอะตอม หลุดหายไป มันก็จะเกิดช่องว่าง สถานะช่องว่างนี้แหละ ทำให้เกิดแรงดึงดูด อิเลคตรอนตัวอื่นเข้ามาแทนที่

เพื่อเติมเต็มโครงสร้างของวงจร มันแตกตัว เต็มซาดๆ อยู่เช่นนี้ จึงเกิดสภาวะแรงดึงดูดเป็นพลังงาน เรียกว่า “กระแส” เกิดความถี่ เกิดอุณหภูมิ เสียดสี รวมตัวเป็นสภาพเอ็บออบและแข็งตัว

เป็นสภาวะสมมุติที่เรียกว่า ลม ไฟ น้ำ ดิน เป็นวงจรธาตุ ที่ซึ่มกระจายแพร่ไปทั่วจักรวาล สภาวะ 4 ตัวนี้ กำเนิดเกิดมาอยู่ตลอดเวลา เพราะเกิดการแตกตัวอิสระของอิเลคตรอน ผกผัน ดึงดูด ซึ่งกันและกัน

อะตอมกลุ่มใด อยู่ในสภาพที่ดีและสมบูรณ์ขององค์ประกอบวัตถุและสสารพลังงานที่หมุนรอบแกนกลาง ก็ จะให้กำเนิด อิเลคตรอน ได้ถึง 8 ตัว แล้วไอ้ 8 ตัวนี้ มาจากไหน ทางวิทยาศาสตร์ ก็อธิบายได้ว่า ก็มาจากที่ กล่าวไว้ในข้างต้นนั่นแหละ

แต่ถ้าอธิบายมาในทางพุทธ พระพุทธองค์ได้ทรงบอกแก่เหล่าสาวกในคืนวันปรินิพพานว่า “ในอณูๆ หนึ่ง ซึ่งเล็กที่สุด เปรียบได้กับปลายขนทราย ใน 1 อณูนั้น มีเทวดาประทับอยู่ถึง 8 พระองค์”

นั่น...เห็นไหม พระพุทธองค์ทรงตรัสไว้เช่นนั้น ไม่ได้โม้เอาเองนะ...! ถึงได้บอกว่า ใน 1 อิเลคตรอน ยังมี หน่วยความจำอันละเอียดที่ประกอบกันขึ้นมาในรูปของความทรงจำแห่งจิต ของการเกิดดับ นับครั้งไม่ถ้วน ที่ละเอียดมากๆ อัดแน่นอยู่ใน 1 หน่วยอิเลคตรอน

หน่วยพวกนี้ เล็กกว่า อิเลคตรอนเยอะ วิทยาศาสตร์ก้าวเข้าไปไม่ถึง มันเป็นหน่วยของ “จิต” ละเอียดเกินกว่าจะนำเอาอะไรไปเปรียบเทียบขนาดและสัดส่วนได้

ถ้าอะตอมเป็นหน่วยเล็กสุดแล้ว หากเปรียบเทียบในหน่วยที่เป็นส่วนประกอบของอิเลคตรอน ซึ่งเล็กกว่า อะตอม อะตอมก็มีขนาดเท่าจักรวาล หน่วยในอิเลคตรอน ก็คือ

ดวงดาวต่างๆ ที่มารวมกัน หลากๆ กาแลคซี และในกาแลคซี ก็มีดวงดาวแตกขยายกระจายแยกย่อยออกไปอีก ดวงดาวต่างๆ ก็ยังประกอบด้วยชีวภาพของ สัตว์ พืช วัตถุ บุคคล และสิ่งของ ที่เป็นหน่วยเล็กลงไปอีก

ต่างมีองค์ประกอบแยกย่อยลงไปเป็นก้อน เป็นส่วน เป็นเนื้อ เป็นเซลล์ เป็นโมเลกุล เป็นอะตอม ของอะตอม จากอะตอมที่เป็นอะตอมของอะตอมอีกที.....เออ...! ยิ่งพูดยิ่งงง วู้ย...!

นั่นแหละ คือ หน่วยความทรงจำที่ละเอียดเล็กลงไป 1 หน่วยอิเล็กตรอน ยากที่มนุษย์หน้าไหนจะเข้าไปรู้ เห็นได้ วิทยาศาสตร์พิสูจน์ไม่ได้ทางวัตถุ

เพราะหาหน่วยเปรียบเทียบยาก มันละเอียดเกินกว่าเป็นหน่วยวัตถุ มันเป็นเรื่องของทางจิต เป็นขั้วของจิต เป็นเรื่องของจิตล้วนๆ คนบ้าประสาทๆ เท่านั้น ถึงได้มีออกมาเป็นวรรณคดีเป็นเวรได้ ฟังคนบ้าไม้ต่อกี้แล้ว ก็น...!

จิตเป็นสภาวะที่ละเอียด ถ้าต้องการรู้รายละเอียดแห่งจิต ก็ต้องฝึกทำจิตหยาบๆ ของเราให้ละเอียด ตีมันให้ละเอียด เพื่อสอดแทรกก้าวเข้าไปรู้จัก

ตัวของมันมีสภาวะเป็นมายา ไม่ขึ้นกับธาตุ ดิน น้ำ ลม ไฟ แต่อาศัย ดิน น้ำ ลม ไฟ ในการสร้างมายา เกิด ทรวดทรงรูปร่าง เป็นวัตถุ มีชีวิต และไม่มีชีวิต เป็นวิถีจิต ภาวค์จิต และ จิตบอด วิวัฒนาการอาศัย “ผัสสะ” เป็นตัวสะสมพลังงาน เรียกว่า “วิญญาน”

เมื่อวิวัฒนาการจนมีมายาแห่งรูป จากการรวมธาตุ พลังงานก็ซ่อนตัวอยู่ในรูป อาศัยช่องต่อสัมผัสรับรู้ สร้าง สม เจตนาและประสบการณ์ ผ่านทางวิญญาน ไปเป็นเสปียงแห่งจิต เสปียงที่เก็บมาสะสม

นำมาปรุงแต่งตามเจตนา ที่เรียกว่า “กรรม” กรรมตัวนี้เป็นเครื่องดำเนินให้เกิดรูปและพลัง เป็นมายาแห่งธาตุ เกิดเป็นวิถีวิญญานขึ้นมา

สร้างประสาทสัมผัสด้วยเส้นเอ็น กล้ามเนื้อ เป็นผัสสะ สัมผัส ผ่านทางช่องต่อที่ใช้รับรู้ ที่ใช้ภาษาสมมุติอย่าง ไทยๆ ว่า ตา...ตามีหน้าที่เห็นรูป หู มีหน้าที่เห็นเสียง จมูก มีหน้าที่เห็นกลิ่น ลิ้น มีหน้าที่เห็นรส กาย มีหน้าที่เห็นการกระทบ และอารมณ์ใจ มีหน้าที่เห็นสมมุติ ทางตา ภาษาสมมุติบาลี ก็เรียกว่า จักขุวิญญาน ทางหู ก็เรียกว่า โสทวิญญาน อะไรเทือกนี้ เป็นผัสสะการวิวัฒนาการของวิถีจิต เป็นวิถีวิญญานรับรู้ขั้นสูงสุด

เรียกว่า “มนุษย์” พลังงานที่วิวัฒนาการจนมีมายาเป็นรูปร่างมนุษย์ ใช้ระบบประสาทสัมผัสนี้ สามารถมีการ เรียนรู้ จดจำ นำสภาวะของพลังงานที่เป็นจิต และวิญญาน ก้าวขึ้นไปสู่การพันโลก

เป็นพลังงานแห่งจิตสูงสุด ที่ไม่ขึ้นอยู่กับภายใต้การบังคับบัญชาต่อสัจธรรมใดๆ ที่เป็นกระแสพลังงานแห่งการสมมุติอีกต่อไป สภาวะพลังงานทางจิต ที่มีร่างมาเป็นมนุษย์เท่านั้น

จึงจะมีพื้นฐานสร้างพลังแห่งจิตให้ก้าวข้ามไปเหนือธรรมชาติของพลังงานเดิม ในรูปแบบจุลภาคของอะตอม และโครงสร้างอะตอม คงรูปแต่กระแส แต่ไม่มีการแตกตัวของอิเล็กตรอนให้เกิด ดิน น้ำ ลม ไฟ เพื่อรวมร่างเป็นมายาธาตุอีกต่อไป

ที่พูดมานี้ วิทยาศาสตร์ก้าวเข้าไปไม่ถึง จึงไม่แปลกได้ ทั้งนี้เมื่อทางวิทยาศาสตร์ มีวิธีทำ พิสูจน์กันออกมาว่า อะตอมเป็นหน่วยเล็กที่สุดทางสสาร มีโครงสร้างองค์ประกอบย่อยลงไปอีก

เป็นขั้วบวกและกลาง คือ โปรตรอนและนิวตรอน หมุนรอบแกนกลางที่เรียกว่า นิวเคลียส เกิดพลังงานที่เป็นลบ เรียกว่า อิเล็กตรอน

มีคุณสมบัติพิเศษ คือการกระเด็นหลุดขั้ววงโคจรได้ ทำให้เกิดเป็น “โฮล” หรือช่องว่าง มีกำลังดึงดูด อิเล็กตรอนตัวอื่นให้วิ่งเข้ามาแทนที่ “เพื่อเติมเต็มในส่วนที่ขาด”

นี้ระดับจุลภาค มันต้องหาสิ่งที่ขาดเข้ามาทดแทน เป็นสูตรเป็นลักษณะอยู่อย่างนี้ เมื่อรวมกันเป็นก้อนมหภาค มันก็เลยมีสภาวะ “ขาดๆ เกินๆ เหมือนกันนั่นแหละ” มันไม่ครบบาทมาตั้งแต่ต้น

ไอ้อาการกระเด็นหลุดออกไปจากขั้ววงโคจรเป็นอิเล็กตรอนอิสระนี่แหละ เมื่อไปผสมวงโคจรของอีกอะตอมหนึ่ง ทำให้เกิดสูตรใหม่ เป็นทฤษฎีแห่งความ “ไม่แน่นอน”

เมื่อกลายมาเป็นมหภาค มีสัดส่วนขยายที่ใหญ่ขึ้น โตขึ้น “โลกนี้ จึงไม่มีอะไรแน่นอน มันเกิดความผกผัน อิสระต่อกัน เข้าๆ ออกๆ ขาดๆ เกินๆ หากความมั่นคงอะไรไม่ได้

มันพร่องของมันอยู่เสมอ มันเพี้ยนและเปลี่ยนไป ตลอดเวลา หากความแน่นอนอะไร ใดๆ ไม่ได้ มาตั้งแต่ โครงสร้างของหน่วยย่อยนี้....?”

1 หน่วยของพลังงาน เมื่อโดนกระแสแห่งการกระทบ มันจะแปรเปลี่ยนสถานภาพไปเป็นสสาร 1 หน่วยของสสาร ก็สามารถแปรเปลี่ยนไปเป็นพลังงานได้เช่นกัน

มันขึ้นอยู่กับ กาลและเทศะ ของกระแสที่มากกระทบ โดนกระทบเมื่อไหร่ สถานะเปลี่ยนไปอีกชั่วหนึ่งทันที เมื่อหน่วยประกอบของจุลภาคซึ่งเล็กสุดในจักรวาลเป็นเช่นนี้

หน่วยที่ใหญ่ขึ้นจากการรวมตัวของหน่วยเล็กๆ เป็นโมเลกุล เป็นเซลล์ ยีนส์อะไรต่างๆ ทั้งในรูปของพลังและ สสาร ที่ใหญ่ขึ้นจากการวิวัฒนาการ เป็นวัตถุ บุคคล สัตว์ สิ่งของ พืช

สรรพสิ่งใดๆ ใดๆ ที่เป็นธรรมชาติ ต่างก็ล้วนมีความไม่แน่นอน เป็นความเที่ยงแท้แน่นอน เช่นกัน เพราะ ต้นเหตุต้นตอ เท่าที่พิสูจน์แล้วในทฤษฎีของ ควอนตัมฟิสิกส์

มันมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ทุกขณะจิต ผกผันไปตามสภาวะของการกระทบ ขึ้นอยู่กับกาลและเทศะ จาก พลังงานกลายเป็นสสาร ต้นตออันเป็นหน่วยแรก

มันมีกฎมีสูตรของมันมาเป็นอย่างนี้ คือ ความไม่เที่ยง จะไปบังคับบัญชาอะไรใดๆ ในสรรพสิ่ง ให้คงที่ คงรูป คงทน ไม่ได้

ฉะนั้น เมื่อทั้งหมดกลายมาเป็นรูปแบบมหภาค เป็นหน่วยใหญ่สุด คือ “จักรวาล” อะไรใดๆ ในจักรวาล ก็ หาความแน่นอนอะไร ใดๆ ไม่ได้ เช่นกัน

อย่าไปคาดหวังอะไร ใดๆ ในอารมณ์ที่เป็นพลังงานชนิดหนึ่งเลย... ส่วนประกอบที่เป็นอนุภาคเล็กๆ อันเป็น พลังงานอย่างอิเล็กตรอน มันเป็นหน่วยพลังงานที่ซึ่ซัดอยู่...! ธรรมชาติในสรรพสิ่งมันเป็นของมันเช่นนี้ ยอมรับมันหรือยัง

คราวนี้ เมื่อเข้าใจอย่างนี้แล้ว มันเกี่ยวอะไรกับการทำสมาธิจิต และเกี่ยวกับอะไรกับเรื่องธรรมะเปิดโลก.... เกี่ยวซี..? มันเกี่ยวเต็มประตู ภาษาเราๆ เรียกว่า เกี่ยวกันเต็มตีน....ก็การทำสมาธิจิต เป็นการฝึกอารมณ์จิต เพื่อก้าวเข้าไปสู่ความละเอียดแห่งอารมณ์

อารมณ์นี้ ก็คือพลังงานที่รวมตัว วิวัฒนาการ สามารถส่งผลให้กับสสารที่เห็นได้ จับต้องได้ นั่นก็คือ “รูป” อารมณ์ที่ยังไม่ได้จัดระเบียบ อบรม ก็เหมือนเป็น “ขยะอารมณ์” มันปนเปหลากหลาย หมักหมม ทับถมใน จิตในใจ ในความคิด ให้มันหยุดความฟุ้งซ่านลึกลงเสีย หยุด โภจร หลง อะไร ใดๆ ไม่ได้ มันยังฟุ้ง กระจายอยู่ รวมตัวให้เป็นหนึ่งยังไม่ติด

ถ้าเราไม่รู้จักหน่วยต้นตอของมัน แล้วเราจะวางจิตให้ตรงไปสู่ความเป็นจริงแห่งจิตได้อย่างไร ที่ไม่แหวก ออกมาได้ ก็เพราะเข้าไปเข้าใจหน่วยเล็กๆ ของจิตนี้แหละ จิต ก็คือ พลังงานตัวหนึ่ง ที่มีการสะสมคลื่นความ จำเป็นความถี่ที่ละเอียด พอทวนสร้างสมเก็บเอาไว้มันไม่ถ่วง “จิต 1 ดวง มีความรู้ที่เก็บไว้ทั้งจักรวาล ทุก สิ่งทุกอย่างในจักรวาล เป็นความรู้รวมอยู่ในดวงจิตแค่ดวงเดียว”

หน่วยเหตุต้นตอแห่งจิต ก็คือ ความไม่แน่นอน และบังคับบัญชาอะไรไม่ได้ ทั้งหมดมันมีเหตุมาจากหน่วย จุลภาคที่เล็กที่สุดของจักรวาลนี้ เมื่อจิตมาอาศัยอยู่ในรูปของมนุษย์ อาศัยอยู่ในรูปที่เป็นมายาแห่งธาตุ ความ ไม่แน่นอนอะไร ไตๆ ก็ย่อมเป็นไปได้เช่นกัน

ความไม่แน่นอนอะไร ไตๆ เกิดจากหน่วยเล็กสุดของตรงนี้ มันมีเหตุมาจากหน่วยเล็กๆ นี้ เมื่อได้รับการอบรม และเข้าใจ ก็จะทราบได้ว่า สภาวะที่เรียกกันว่า “ทุกข์” มันไม่มี โลก โกรธ หลง บาปบุญ คุณโทษ ไตๆ มัน ไม่มี... มันมี เพราะไปฝืนกฎความไม่แน่นอนของมัน ฝืนสิ่งที่มันไม่แน่นอน ให้มันแน่นอน ความทุกข์มันเกิด ใ้ตรงที่ไปฝืนมันนี้

ภาษาพระ เรียกว่า “อนิจจัง” อนิจจัง ก็คือ ความไม่แน่นอน บังคับบัญชาอะไรมันไม่ได้ ก็คือ “อนัตตา” สองข้อนี้ พระพุทธองค์ทรงชี้แนะให้ทำความรู้จัก มันเป็นกฎของโลก อย่าไปฝืนมัน “ทุกข์” นะ มันไม่มี มัน มีเพราะไปเสือกฝืนกฎอนิจจัง และ กฎอนัตตา

พูดง่ายๆ ฝืนสิ่งที่ไม่แน่นอน ให้มันแน่นอน “ทุกข์” มันก็เกิด ฝืนกฎให้ได้ตั้งใจ อยากรับบังคับบัญชาให้ได้ ตามใจ “ทุกข์” มันก็เกิด มันเกิดเพราะเราไม่รู้จักตัวจริง คือ องค์ประกอบที่เล็กที่สุด มันเป็นของมันเช่นนั้น เมื่อไม่รู้จักไม่เข้าใจ ก็เลยเกิดการฝืน

เมื่อฝืนกฎความเป็นจริง ความทุกข์ก็เกิด มันเกิดเพราะไม่ได้ตั้งใจ อยากรู้มีความแน่นอน พระพุทธองค์ทรง อธิบาย สรุปไว้ว่า “อย่าไปฝืนกฎอนิจจังและอนัตตาเลย มันจะเกิดทุกข์ ให้ยอมรับกฎ ว่ามันเป็นของมัน เช่นนั้นเอง” โดยใช้คำภาษาบาลีว่า “ตถตา” ตถตา ก็คือ “มันเป็นของมันเช่นนั้นเอง” อย่าไปฝืนกฎให้มัน เสียเวลา ฝืนเท่าไร ทุกข์เกิดขึ้นเท่านั้น การไม่ฝืน ก็คือ การยอมรับ ยอมรับกฎของมันซะ

- ยอมรับซะว่า โลกนี้ ไม่มีอะไรแน่นอน...หนึ่ง นี่คือนิกฎอนิจจัง
- ยอมรับซะว่า โลกนี้ไม่มีอะไรได้ตั้งใจ...สอง นี่คือนิกฎอนัตตา
- ยอมรับซะว่า โลกนี้ มันเป็นของมันเช่นนั้นเอง...สาม นี่คือนิกฎตถตา

เมื่อยอมรับและรู้จักแล้ว อะไรที่จะพึงมีพึงเกิด จงใช้กฎที่สี่ คือ “ช่างแม่งมัน” มาไว้ประจำใจ กฎช่างแม่งมัน เป็นตัวตัด “อุปาทาน”

อุปาทาน ก็คือ ความยึดมั่นถือมั่น ในวัตถุ บุคคล สิ่งของ ที่ยึดมั่นเป็นอุปาทาน หยุดช่างแหม่งมันไม่ได้ ก็เพราะใจไม่ได้รับการอบรมให้รู้จักกฎ ไม่ยอมรับกฎ กฎแห่งธรรมชาติ ธรรมชาติ ก็คือ “ธรรมะ” ธรรมะ ก็คือ ธรรมดาที่มันเกิด “มันเกิดของมันเช่นนั้นเป็นธรรมดา”

อย่าได้ไปฝัน ไปตั้งต้น เรียกร้องอะไร ใดๆ ในโลกนี้ ให้มันได้ตั้งใจเลย เสียเวลาเปล่า สร้างทุกข์ให้แก่จิตใจเปล่าๆ นี่มันเป็นของมันแบบนี้ จะเชื่อหรือไม่เชื่อกี่ข้าง เชื่อกี่โง่ ไม่เชื่อกี่โง่ มันโง่มาตั้งแต่ต้นแล้ว โง่มากๆ เดียวมันก็กลายเป็นฉลาดเอง..!

คราวนี้ เมื่อหน่วยที่เล็กที่สุดมันมีการเคลื่อนไหว การเคลื่อนไหวได้นั้น ทางวิทยาศาสตร์เรียกว่า “พลังงาน” พลังงาน ก็คือ “วิญญาณ” คือมีการเคลื่อนไหวไม่คงที่เป็นลักษณะ อะไรที่ดูรวมๆ ว่าคงที่

ก็คือ สสาร มันสร้างรูปเป็นก้อน เป็นวัตถุ ให้จับต้องได้ แต่ก็ต้องเปลี่ยนแปลงสลายไปตามกาลเวลา เป็นมายาแห่งธาตุ ให้พลังงานหรือวิญญาณได้รวมตัวกันอาศัย การเกิดดับของรูป เป็นการสร้างสมเพิ่มพูนวิวัฒนาการในกระแสแห่งการบันทึกในรูปของพลังงาน กลายเป็นคลังความรู้ ในรูปแบบจิต

จิตเป็นโถงคลังความรู้ที่เกิดจาก “ผัสสะ” ผัสสะเป็นบ่อเกิดแห่งทุกข์ กระแสพลังงานก็จะเกิดการผลึกใสทุกซ์เพื่อหนีออกไปจากทุกซ์ สร้างสมความรู้เป็นกำลัง เรียกว่า “บารมี” บารมีเต็ม ก็มีกำลังพอที่จะผลึกต้นก้าวข้ามไปสู่ความพ้นทุกซ์ได้ กลับไปยังจุดเริ่มต้นที่ไม่มีอะไร แต่เป็นไม่มีอะไร ใดๆ ด้วยความรู้ว่า “มีอะไรและใดๆ ด้วยความรู้แล้ว แจ่มตลอด” เข้าใจอะไรใดๆ ที่มี ว่ามันเป็นของมันเช่นนั้นเอง...!

พลังงานที่รวมตัวกันมากๆ เข้า หลากๆ ล้านๆๆๆ ฯลฯ อะตอม ประจุของอิเล็กตรอนที่อิสระเกิดการถ่ายเทก็มากตาม อะไรที่เกิดความผกผันเป็นพลังงาน ก็เกิดเป็นธาตุที่เรียกว่า ไฟ กับ ลม อะไรที่ผกผันไปเป็นสสาร ก็เรียกว่า ดิน กับ น้ำ

กระแสแห่งธาตุ ดิน น้ำ ลม ไฟ เมื่อมีการรวมตัว ก็เกิดเป็นมายารูป อาศัยการถ่ายเทและผกผันในรูปของมายา ให้พลังงานที่เรียกว่า ดวงจิต ได้เป็นที่อยู่อาศัยชั่วคราว

รูปนี้ ก็คือบ้านหลังหนึ่งของจิต บ้านจะดี จะสวย หรือ เลวทราม ก็เกิดจากผลของเจตนาในพลังงานที่สร้างเอาไว้แต่ก่อนเก่า บ้านหลังนี้เป็น “มายาแห่งธาตุ” ไม่ใช่บ้านจริง มันเป็นที่อยู่ที่อาศัย ที่สังสติดย์ชั่วคราว ใช้งานได้ไม่นานก็เสื่อมโทรม ให้พลังงานไปสร้างบ้านใหม่ มายาใหม่ จะเป็นคนหรือสัตว์ก็แล้วแต่เจตนา

ไอ้ตัวมายาธาตุ มันก็จำแนกแตกต่างไปตามกาลและเทศะ กาละ ก็คือ กาลเวลา เทศะ ก็คือ ที่ว่าง พลังงานอาศัย เวลาและที่ว่าง ที่เกิดขึ้นกับมายาธาตุ บันทึกกระแสแห่งการผัสสะ ผ่านทางช่องทางเข้าที่เรียกว่าอายตนะ มี ตา หู ลิ้น ไร่นั้น ลงไปใน CPU หรือก้อนสมอง

สมองเป็นเครื่องมือใช้ในการสแกน วิเคราะห์ บันทึก จดจำ รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ที่ผ่านทางช่องทางเข้า เป็นอารมณ์ อารมณ์ตัวนี้เป็นพลังงานตัวหนึ่ง ที่เกิดจากผัสสะ ของเครื่องมือในช่องทางเข้า ทางตา ก็ใช้เห็น รูป ทางหู ก็ใช้เห็นเสียง ทางจมูก ก็ใช้เห็นกลิ่น อะไรทำนองนี้ เป็นสัญญา เป็นอารมณ์ การปรุงแต่ง และ ความรู้สึกรับรู้ อันเนื่องมาจากมายาธาตุ ที่เรียกว่า รูปนาม ภาษาพระเขาเรียกว่า “ขั้น 5”

ขั้น 5 นี้ ก็คือ มายาแห่งธาตุที่รวมกันเป็นรูป มีใจครอง มีความรู้สึก เกิดจากพลังงานที่มีเหตุ จากการ “สมมุติ” ขึ้นมาแต่ก่อนเก่า มันเกิดการสมมุติมาตั้งแต่ไหน เมื่อไหร่ ไม่มีใครทราบ ที่ทราบชัดก็คือ เราต่างตก อยู่ในสมมุตินี้ตลอดเวลาที่มีชีวิต อยู่แล้ว ภาษาพระเขาเรียกว่า “อวิชชา”

อวิชชา นี้ ก็คือ สมมุติ มันเป็นแดนเกิดแดนกำเนิดเกิดมาของพลังงาน ที่เป็นดวงจิตทั้งปวง เพราะอวิชชามีนี้ แหละ พลังงานจึงเกิดการ “วิวัฒนาการ” มีการปรุงแต่งเป็นเจตนา เรียกว่า “จิตสังขาร”

จิตสังขาร คือ การสร้างสมพลังงานที่เกิดจากสัมผัส หรือ ผัสสะ ผ่านทางช่องทางเข้าในรูปแบบของก้อนมายา ธาตุแต่ก่อนเก่า มีพลังงานของกระแสไฟฟ้า ที่เกิดจากประจุหน่วยเล็กที่เรียกว่า “อิเล็กตรอน” รวมๆ กันเข้า เป็นกระแสหน่วยความจำ ความทรงจำเกิดมาจากไหน

ความจำ ก็คือ หน่วยพลังงานที่โดนกระทำซ้ำๆ จนเกิดการรวมตัว ต้านทาน ผ่านเครื่องมืออันเป็นมายาธาตุที่ เรียกว่า ก้อนสมอง บันทึกจดจำในรูปแบบของคลื่นไฟฟ้า คลื่นไฟฟ้านี้เป็นพลังละเอียด สะสมอยู่ในรูปของ จิต ความทรงจำนั้นแสดงออกมาในรูปของสัญญาตัญญาณ เป็นสันดาน เป็นอนุสัย ที่เกิดจากการสะสมทำซ้ำๆ ซากๆ ในขณะที่เกิดมาในรูปของมายาธาตุ

เมื่อมีมายาธาตุเป็นรูปขึ้นมา พลังงานความจำนี้ ที่เกิดรวมตัวเป็นแรงต้าน กลายมาเป็นพลังงานรวมตัวกัน ป้องกันรูป ป้องกันไม่ให้รูปเกิดการแตกสลาย พลังงานอันเป็นดวงจิตนี้ มันหวงรูป เพราะหน่วยเล็กของมัน อันเป็นอิเล็กตรอนที่โดนกระแสกระทำซ้ำๆ ซาก มันก็รวมตัวกันต้าน เพื่อป้องกันตัวเอง

เมื่อรวมตัวกันเป็นมหภาค เป็นมายาธาตุ มีรูปเป็นขนาดใหญ่ จึงไม่แปลก ที่พลังงานที่ผ่านวิวัฒนาการขั้นสูง สุด จะหวงรูป เกิดการป้องกันตัวเองไม่ให้เกิดการแตกดับ ย่อยยับ สลายไป มันเป็นแรงต้านที่ป้องกันตัว พลังงาน เมื่อมีการผ่านขบวนการเป็นมายาธาตุแล้ว มันจึงมีอาการ “หลง” หลงยึดว่านั่นจริง นี่จริง สร้าง สมมุติขึ้นมาหลอกตัวเองให้เชื่อ ภาวะหลงนี้ เป็นอวิชชาอย่างหนึ่ง ที่เป็นเครื่องมือไว้อึดเหนี่ยว ในการสร้าง รูป ต่อรูป ให้เกิดดับ เกิดดับไปไม่รู้จบ

ไอ้ความทรงจำนี้ เมื่อพลังงานผ่านการวิวัฒนาการสูงสุด ก็จะกลายสภาพเป็นสัญญาตัญญาณ ซึ่งจะเกิดอย่าง เห็นได้ชัดกับพวกวิถียูธยาน คือ พวกมนุษย์และสัตว์ ส่วนภวังค์วิถียูธยาน และ วิถียูธยานบอด ก็มีหน่วยความ ทรงจำที่แยกย่อยออกไปอีกแบบ

แต่เมื่อไหร่ที่พลังงานพวกนี้มาครองรูป เมื่อนั้นสัญชาตญาณอันเป็นความทรงจำป้องกันตัวเอง ก็จะเกิดเด่นชัด วิวัฒนาการพวกนี้มีมายาวนาน พวกเราไม่รู้จักมันตรงตามความเป็นจริง จึงหลงและยึดเอาอารมณ์กระทบเป็นเครื่องอยู่อาศัย อะไรถูกใจก็ชอบ อะไรไม่ถูกใจก็ไม่ชอบ เราไม่รู้ว่า เราโดนหลอกโดยสัญชาตญาณของสัญชาตญาณป้องกันตัวเอง

พลังงานพวกนี้สะสมรวมกันเป็นกลุ่มเป็นก้อน สามารถทำงานกระจายไปตามหน้าที่ อาศัยมายาธาตุเป็นที่สิงสู่ เมื่อมายาสลาย ก็จะกลายเป็นแค่พลังงานกลุ่มหนึ่ง ที่มีหน่วยบันทึกในรูปของพลังงาน เราเรียกว่า “วิญญาณ” เมื่อรวมกลุ่มสร้างกันเป็นรูป เป็นก้อนมายาธาตุได้ พลังงานพวกนี้มันจึงหวังรูป มันไม่ยอมให้รูปสลาย จึงเกิดการกลัวตาย หลงยึดรูปไว้เป็นตัวตน พลังงานวิญญาณพวกนี้ มันใช้การกระทำ เรียกว่า “เจตนา” หรือ “กรรม” สร้างมายารูป ให้พลังงานได้อาศัย

มันหาเสียบ้างผ่านทางช่องต่อ เป็นช่องทางผ่านไปยัง “อายตนะ” อายตนะ ก็คือ วิวัฒนาการของพลังงานในรูปของจิต อาศัยรูปที่เป็นมายาแห่งธาตุเป็นเครื่องเสพ ผ่านทางช่องต่อ คือ ตา หู ลิ้น จมูก ใจ อะไรพวกนี้ หาเสียบ้างเป็นอาหาร ก้าวไปสู่รูปต่อรูป ซ้ำๆ ไป ซ้ำๆ มา ในสามภพภูมิ คือ นรก โลก และ เทวโลก พลังงานที่มีเสียบ้าง คือ ความอยากใน “ผัสสะ” เป็นอาหาร ต้องวนเวียนเสวยผลแห่งเจตนา หรือจะเรียกว่า ผลของบาป อยู่ในสามภพภูมินี้

การกระทำที่สมมุติว่า “ดี” ก็บาป การกระทำที่สมมุติว่า “ชั่ว” ก็บาป ทั้งดีและชั่วเป็นผลบาปเสมอกัน ดี ก็เสวยบาปไปทางหนึ่ง ชั่ว ก็เสวยบาปไปทางหนึ่ง บาป ก็คือ ผลที่ต้องมาเสวย มารับผลตามเจตนาที่ได้กระทำเอาไว้ ซึ่งมันออกดอกชูช่ออยู่ในแดนแห่งสามภพภูมินี้ การเกิดดับ ซ้ำๆ อยู่เช่นนี้

เป็นการเสวยผลบาปของดีและชั่ว ต้องชดใช้ เสวยผลเกิดดับ อยู่ในสามโลกนี้ หนีไปไหนไม่ได้ ที่หนีไม่ได้ เพราะพลังงานมีวิวัฒนาการเก็บเสียบ้างทางรูป ทางเสียง ทางกลิ่น ทางรส ทางสัมผัส และอารมณ์ใจ ไว้ในอายตนะโดยตลอด ตา หู ลิ้น จมูก ใจ ไม่ใช่อายตนะ แต่เป็นช่องต่อช่องผ่าน “ผัสสะ” ไปสู่อายตนะ ที่เป็นพลังงานในดวงจิตโน้น...!

อายตนะ ก็คือ จิต พระพุทธองค์ทรงตรัสกล่าวถึงแดนนิพพานว่า “สถานที่แห่งนั้น เรากล่าวว่า ยังมีอายตนะ แต่ไม่มีธาตุ ดิน น้ำ ลม ไฟ ไม่มีให้ยึดติดกับสมมุติ ไม่มีการเกิด ไม่มีการจติ ไม่มีอะไรที่โลกสมมุติทั้งนั้น สถานที่นั้น ปลอดภัยทุกข์โดยแท้จริง”

นี่...แปลความหมายมาเป็นภาษาเรามั่วๆ อย่างนี้ เข้าใจง่ายดี ถึงได้รู้ว่า “นิพพาน” ก็ยังมีดวงจิต ดวงจิต ก็คือ อายตนะ นั้นเครื่องมือรับรู้ยังคงมี นิพพานไม่ได้สูญ ถ้าสูญ จะรู้ได้ยังไงว่าไม่มีทุกข์ “นิพพานัง ปรมังสุขขัง” นะ เคยได้ยินรีเปล่า

ถ้าสูญ มันจะเกิดสุขได้ยังไง นิพพาน ถ้าแปลว่า “ไม่รู้ไม่ชี้ ซื่อป้อนิ่งๆ ไม่มีอะไร” ก็ไม่ต้องฝึกใจเพื่อก้าวไปสู่ นิพพานกัน มันเสียเวลาเปล่า

เมื่อเรารู้จักมัน รู้จักหน่วยที่เล็กที่สุดได้ ความเข้าใจในธรรมชาติ ก็จะมีมากขึ้น ธรรมชาติ ก็คือ “ธรรมชาติของมันนั่นเอง” มันเกิดของมันเช่นนั้นเอง ไม่ว่าจะอะไร ว่าใคร จะเป็นสรรพสิ่งใดๆ มันเป็นของมันอย่างนั้น ไม่มีอะไรแน่นอน ไม่มีอะไรได้ตั้งใจ มันเป็นของมันเช่นนั้นเอง ช่างแม่งมันเหอะ..!

นี่แหละคือ “มัชฌิมาปฏิปทา” หรือ การปฏิบัติทางสายกลาง ทางสายกลาง ก็คือ การยอมรับ ยอมรับผล ตรงตามความเป็นจริง ยอมรับว่า สรรพสิ่งใดๆ ไม่มีความแน่นอน ไม่มีอะไรได้ตั้งใจ มันเป็นของมันเช่นนั้นเอง ช่างแม่งมัน..! เหอะ...ปล่อยๆ ไปชะบั้ง

อย่าไปยึดมันเหนียวรั้งไว้ ให้เกิดทุกข์เลย คลายตัณหาที่เป็นอารมณ์อยาก ที่ผูกขึ้นกลางใจโดยไม่รู้จบสิ้นนี้ ให้มันทุเลาเบาบางและจางหายไป จะได้ไม่ต้องให้พลังงานวิญญาณ ต้องมาก่อร่างให้เกิดความทุกข์อีก...!

เมื่อพอจะรู้จักแล้วว่า หน่วยเล็กที่สุด มีความไม่แน่นอน เป็นเหตุ ที่นี้เมื่อมันมารวมรูปอยู่ในภาพร่างของมายา ในที่นี้ หมายถึง ร่างมนุษย์ ความผกผันทางอารมณ์ มันก็เลยเกิด มันเกิดเพราะอารมณ์ก็เป็นพลังงาน ตัวหนึ่ง ที่เป็นกระแสของพลังงานในรูปแบบของมายาธาตุ

พลังงานกลุ่มนี้ อาศัยสถิตยอยู่ในมายานั่น ที่สำคัญ มันหลงและหวงยึดร่างมายานั่น เป็นตัวเป็นตน ด้วยความไม่รู้ มันรู้แต่ว่า นี่คือร่าง นี่คือตัวตนของมัน ผัสสะอารมณ์ทุกทางเข้า เมื่อเข้าผ่านช่องทางรับรู้อะไรที่สมมุติไว้เป็นสัญญาว่าถูกใจ ชอบใจ ก็โอเค อะไรสร้างสัญญาสมมุติ ไม่ชอบใจ ไม่ถูกใจ ก็เกิดอาการผลึกใส

เกิดเป็นความ “สุขใจ” “ทุกข์ใจ” ตามเป็นเงา อาศัยความไม่เข้าใจและไม่รู้เป็นเหตุ ตัวนี้เรียกว่า “อวิชชา” อวิชชาก็คือ “สมมุติ” จะเรียกว่าสมมุติที่เดียว ก็ไม่ถูก ต้องเรียกว่า “รู้สมมุติ แต่ไม่รู้จักสมมุติ ไม่รู้ว่าสมมุติ นั้น คืออะไร สรรพสิ่งอะไร ใดๆ ล้วนแล้วแต่สมมุติ แต่ไม่รู้จักว่ามันสมมุติแบบไหนยังไง” นี่แหละคือตัว “อวิชชา”

พลังงานความทรงจำ ที่เรียกว่า “วิญญาณสังขาร” สังขารก็คือ การปรุงแต่งขึ้นมา จะเป็นอะไรก็ได้ เรียกว่าสังขารทั้งนั้น ใจตัวปรุงแต่งนี้ มันพาให้หลงสมมุติที่สร้างขึ้นเป็นเครื่องอยู่ สร้างสมมุติขึ้นมา แล้วหลงไหลในสมมุตินั้น ให้เป็นจริงเป็นจัง ไม่มีใครกล้าออกจากสมมุติ

พลังงานในรูปของจิต ก็จะนำเอาสมมุติที่สร้างทับถมกันขึ้นมาเป็นหน่วยบันทึก แล้ววิวัฒนาการเป็นการปรุงแต่ง เป็นพลังงานในรูปของ วิญญาณ เรียกว่า “จิตสังขาร” ตัวพลังงานที่เป็นจิตสังขาร มีการกระทำอันเป็นเจตนา คือ กรรม ไว้เป็นเสบียง

กรรมตัวนี้ สร้างจากเจตนาสมมุติ ที่ผ่านการบันทึกจากช่องทางเข้า คือ ทาง หู ตา ลิ้น ฯลฯ ในร่างเก่า ในรูปเก่า มีสมองเป็นเครื่องแปรเจตนาและบันทึก เอาสมมุติที่สร้างขึ้นมานี้ เป็นสื่อในความเข้าใจ ยึดสมมุติไว้ เป็นเครื่องเสปียง

เมื่อกายสลาย ก็มาแปรเป็นพลังงานในรูปของภวังค์จิต เป็นจิตสังขาร มีความทรงจำเป็นเครื่องบันทึก เป็นกลุ่มพลังงานในรูปของธาตุไฟและลม เป็นรูปความถี่แห่งคลื่นพลังงาน

หมามันหอนๆ ก็คงเจอคลื่นพวกนี้ เราจะเรียกว่า ผี ก็ได้ ผีก็คือ หน่วยคลื่นพลังงานพวกนี้ ที่บันทึกเจตนาอันมาจากสมมุติ สะสมไว้เป็นเสปียง เป็นอาหาร เดินทางไปสู่รูปใหม่ ตามอำนาจแห่งกรรม ที่กระทำกันมาในแต่ก่อนเก่า

ผีเป็นพลังงาน ที่ยังไร้รูปมาธาตุที่ประกอบด้วย เส้นเอ็น กล้ามเนื้อ และประสาทสัมผัส ยังเป็นแค่รูปคลื่นความถี่และพลังงาน

ฉะนั้น ไอ้คนที่กลัวผี ก็ไม่รู้จะไปกลัวอะไรมัน มันเป็นแค่พลังงานที่เกิดจากการยึดสมมุติในอดีต แล้วก็กำลังรอสร้างรูปใหม่ ซึ่งต้องอาศัยเหตุและปัจจัยอะไรต่างๆ อีกมากมาย เราเป็นผีที่มีรูป น่ากลัวกว่า และเหม็นกว่า แล้วจะไปกลัวผีที่ไร้ร่างทำไมกัน ผีที่ไร้ร่างสิ ต้องกลัวเรา

ไอ้พวกบ้าร่างทรง ก็โง่ มักไปเชื่อผี ถ้าผีมันบันทึกและเชื่ออะไรมาผิตๆ เรามีสมองไว้เป็นเครื่องคิดและกำลังบันทึกอยู่ จะไปเชื่อบันทึกเก่าๆ ของผีที่มากบอกได้ยังไง ผีมันไม่มีสมองแล้ว มันมีแต่พลังงานแห่งความทรงจำ

พอพลังงานวิญญาณพวกนี้ ได้มีโอกาสใช้ร่าง หรือที่เรียกว่า ผ่านร่าง มันก็เริ่มบันทึกใหม่ด้วยอำนาจแห่งคลื่นสมองนั้น ถ้าเคยจำมาว่า หลวงพ่อโตเป็นครูบาอาจารย์ มันก็จะกลายเป็นหลวงพ่อโตไปกับเขาด้วย

พลังงานมันไม่รู้เรื่องด้วยหรือ อะไรคือหลวงพ่อโต อะไรคือกวนอิม คำเหล่านี้มันเป็นภาษาสมมุติเพื่อสื่อในการบันทึก เหมือนเด็กที่เริ่มการบันทึกว่า นี่พ่อ นี่แม่ นี่ตัวฉัน รู้จักร้อน รู้จักหนาว รู้จักหิว พลังงานวิญญาณแต่ก่อนเก่า ก็ไม่ใช่เด็กคนนี้ สมองเด็กยังว่าง

แต่สมองผู้ใหญ่ ผู้เป็นร่างทรง เต็มไปด้วยสังขาร ผ่านการบันทึกปรุงแต่ง เมื่อพลังงานในรูปของวิญญาณมายืมร่าง มันก็เลยตึกันมั่ว จริงมั่ง ไม่จริงมั่ง เพราะตัวเจ้าของร่าง ก็ยังมีพลังงานครองร่างอยู่ เลยพากันตึกกัน เป็นยังงั้น เป็นยังงี้ ด้วยอำนาจแห่งความหลง เพราะความไม่รู้ตรง เป็นเหตุ

เมื่อเราพอจะรู้จักเช่นนี้ การเชื่อในผี ก็จะทุเลาเบาบางลดน้อยลง การทำสมาธิเพื่อความเป็นพุทธะก็จะง่ายขึ้น มันจะไม่ตกไปในทางด้านไสยยะ พลังงานเมื่อโดนกระทบ มันจะเปลี่ยนสถานะเป็นไปอีกรูปแบบหนึ่ง ความไม่แน่นอนมันเกิดขึ้นอยู่เช่นนี้

แม้ไม่มีเหตุกระทบใดๆ พลังงานอิสระ มันก็ยังคงกระเด็นกระจาย จากวงจรหนึ่ง หลุดเข้าไปสู่วงจรหนึ่ง เป็นปกติอยู่แล้ว เมื่อวงจรหนึ่งขาด มันก็จะเกิดการดึงดูดหน่วยอิสระของวงจรหนึ่งเข้าไปทดแทน เกิดการดูดผลึก อยู่เป็นเช่นนี้เป็นลักษณะ วิญญาณแห่งพลังงาน จึงไม่มีวันดับ มีเหตุผกผัน ผูกพันเกี่ยวเนื่องกันไป

แม้หนีพพานไปแล้ว พลังงานพวกนี้ก็ยังมีอยู่ มันเป็นวิวัฒนาการแห่งจิตอันสูงสุด เรียกว่า आयตนะ ยังมีช่องต่อแห่งการรับรู้ แต่ไม่มีธาตุ ดิน น้ำ ลม ไฟ ให้สร้างเป็นมายารูปแห่งธาตุ ให้เกิดทุกข์ อีกต่อไป ไม่มีสมมุติใดๆ ให้พลังงานแห่งจิตหลงยึดได้อีก...!

พลังงานที่ผกผันเมื่อโดนกระทบนี้ เวลารวมเป็นก้อน เป็นรูป เป็นมนุษย์ เราจะมองเห็นได้ชัด ก็คือ อารมณ์ที่แสดงออกมา ปกติเรามีความสมดุลแห่งธาตุ หรือ รูปที่เคย ที่มี ที่เป็น อยู่ธรรมดาสบายๆ แต่พอมีสมมุติที่ไม่เป็นที่พอใจ ไม่สบอารมณ์ สถานะเดิมสบายๆ ก็จะเปลี่ยนไป เป็นชอบใจมั่ง ไม่ชอบใจมั่ง

นี่เป็นอาการอย่างหนึ่งของจิต แล้วเอาความรู้สึกรู้สึกนึกคิดที่สร้างขึ้น มา สมมุติขึ้นมา เข้าไปยึด ทำให้เกิดอาการหลง จิตมันหลงไปในอาการที่ถูกกระทบ หรือจู่ๆ มีคนมาบอกว่า พ่อแม่ตาย สถานะของพลังงานอันเป็นอารมณ์ ที่ยังไม่ได้รับการอบรม

จะเกิดการผกผันสถานะ จากอารมณ์ปกติ เป็นอารมณ์ช็อคอย่างรุนแรง ทำอะไรไม่ถูก แสดงออกโดยการตกอกตกใจ ร้องไห้ร้องให้ เพราะไปหลงยึดกับการสมมุติในตัวตนของวิญญาณ ไม่เข้าใจตรงตามความเป็นจริงว่า สรรพสิ่งต้องแยกแตกสลายไปธรรมดา จิตที่ยังไม่ได้รับการอบรม ย่อมรับไม่ได้

แต่เมื่อเวลาผ่านไป ก็จะค่อยๆ คลาย คืนสู่สถานะเดิม เกิดเป็นหน่วยแห่งความทรงจำไป พอนานไปก็ลืม ถ้าไม่โดนกระตุ้นก็ไม่แสดงผล ที่สุดเมื่อกายแตกตายไป ความทรงจำเหล่านี้ ก็ไม่มีผลอะไรกับใครๆ มันผ่องไปพร้อมสมอง ไม่มีพ่อ ไม่มีแม่ ให้รำร้อง เหลือแต่บันทึกในหน่วยของอิเลคตรอนที่เป็นพลังงานในรูปของจิตสังขาร

เมื่อสถานภาพกลายเป็นนามรูปอีกที ก็เริ่มสร้างสมมุติเป็นพ่อ เป็นแม่ใหม่ พ่อแม่เก่าที่เคยพรากจากร้องไห้แทบเป็นแทบตาย หายไปหมดแล้ว มันไม่ยึดไว้ให้โศกเศร้าอีกแล้ว

หากอยากรู้เรื่องราวแห่งความทรงจำในอดีต ก็ต้องทำการฝึกสมาธิจิตในแนวของวิชาสาม หรือ “เทววิโช” ของพุทธศาสนา ความนัยทั้งหมดของพลังงานที่เคยเกิดดับเป็นรูปเป็นร่าง ตั้งแต่ สัตว์ แมลง มนุษย์ ทั้งใน

นรก สวรรค์ ชั้นพรหม หรือไหนๆ ในโลก มันไปรวมความทรงจำนั้นไว้ในดวงจิต มันเป็นเครื่องบันทึกขนาดยักษ์ บันทึกไว้หมดทุกภพทุกชาติ อยู่ที่เจ้าตัวเมื่อมีร่างครอง ชี้เกียดค้น ชี้เกียดดูหรือไม่ เท่านั้น

ที่นี่ เมื่อรู้เห็นแล้ว พวกที่ยังไม่ได้รับการอบรมทางธรรม ให้ตรงตามความเป็นจริง ก็จะเข้าไปหลงยึด เรียกว่าหลงยึดใน “มโนจิต” หลงยึดในหน่วยความทรงจำของพลังงานคลื่นในรูปของอากาศ หรือพลังงานแห่งการบันทึกจดจำจาก “ผัสสะ” แต่ก่อนเก่า หลงทราบว่าเป็นคนนั้นเคยเป็นผ้า คนนี้เคยเป็นเมีย

จึงเกิดการผิดศีลธรรม ขาดความยับยั้งชั่งใจ หลงไหลในสมมุตินั้น อดีตไม่ใช่รูปร่างและหน้าตาอย่างปัจจุบันนี้ พลังงานจิตมันไม่รู้จักร่าง แต่มันรู้จักกระแสพลังงานที่เคยมี ความทรงจำเกี่ยวเนื่องกัน มันสร้างสัญญาภาพขึ้นมาให้รู้ แม้ภาพนั้นคนละหน้า คนละภพ คนละภูมิ แต่จิตมันก็รู้ว่า นี่เคยเป็นผ้ากู เมียกู เป็นสัญชาติญาณ

ที่วิหารกลางน้ำ มีผู้ปฏิบัติชุดขาวผู้หนึ่ง เกิดสมาธิได้ที่ เห็นนั่น เห็นนี่ มีอาการร้องห่ม ร้องไห้ เดินด้วยเข่า ลูกกลิ้งกลอน เข้ามาหา ปากร้องเรียกผ้าคะผ้าขาว ฉันละเอียดจะถีบอีนีให้หายหลัง ถ้าเป็นสาวๆ อายุซัก สิบหก สิบเจ็ด จะไม่ว่า นี่เหี่ยวแก่ขนาด หกลีบ เจ็ดสิบ ยิ่งดันมา ผ้าคะผ้าขาว นมมันหมดอายุไปแล้ว กินไม่ลง ท้องเสียดายท่า ผ้าคะผ้าขาว เข้ามาก็ต้องเจอ “ติน” ตินเพรียวๆ เป็นอาวุธป้องกันพวกบ้าอดีต

“แหม่ม...มันดันเลือกไปจำได้ว่า อดีตเมื่อแสนชาติที่แล้ว เคยเป็นมเหสี ชาตินี้มันยืมตั้งค์ เป็นหน้อยูห่า สิบ มันยังทำลิ้มเลย...!”

ที่นี่เมื่อพวกนั่งทำสมาธิโดยการ “ใช้ค ลม” หายใจพืดพาด แล้วบอกว่าเป็น “ธรรมเปิดโลก” เห็นนั่นเห็นนี่ มันเห็นนั่นเห็นนี่ เพราะธาตุ 4 มัน “แฮงค์” มันใช้คชะจนโครงสร้างแห่งความสมดุลแห่งธาตุ 4 ที่มารวมกันเป็นรูป เป้ไป เปลียนไป จิตมันบังคับบัญชา ตามโปรแกรมเดิมไม่ได้

เพราะสมองมันมีนง ขาดออกซิเจนเข้าไปหล่อเลี้ยง มันเกิดความผกผัน ไม่สมดุลกัน เกิดจากอาการเข้าออกของลม ถ่ายเทอย่างรุนแรง ถ้ายืนอยู่ก็ล้มตึง หูอื้อตาลาย คล้ายคนเป็นลม คนที่อยู่ในสภาวะนี้ จะเห็นนั่นเห็นนี่ ตามจิตสังขารที่ปรุงแต่งตามเจตนา

แต่ถ้าไม่สร้างเจตนาเป็นสัญญาอารมณ์ จิตมันก็จะไหลเข้าไปสู่ภวังค์ อันมีจิตสังขารเดิมเป็นตัวผูก เกิดการปรุงสัญญาความทรงจำขึ้นมา แต่เพราะยังอาศัยอยู่ในรูป ยังมีสมองเป็นเครื่องบันทึก สภาวะในปัจจุบันของร่างที่มีสมอง จึงทำให้ภาพความคิด ความทรงจำที่เกิด ตีกันเอง

ไม่ได้เกิดจากการทำสมาธิจิต ที่ค่อยๆ หดไปสู่ความละเอียด แต่เป็นการทำสมาธิจิตโดยการกระชากผันแปร อารมณ์ โดยการลุ่มสมดุลงของธาตุให้แปรผันไป จนจิตบังคับเป็นโปรแกรมในวิถีธรรมดาที่เคยเป็นไม่ได้ จิตที่อ่อนๆ ย่อมเกิดอาการหลอน

เพราะจิตเอามโนแห่งความทรงจำมาปรุงแต่ง มันไม่ได้ใช้เจตนา สร้างขึ้นมาตั้งแต่ต้น หมายความว่า ไม่ได้ทำจิตเข้าไปถึงฌาน 4 ที่เป็นฌานสูงสุดแห่งรูป มีกำลังแห่งจิตสูง แล้วอิชชฐานเข้าไปรู้เห็นด้วยอำนาจแห่งฌาน แต่พวกโชคลม เข้าไปด้วยอำนาจแห่งหลงเข้าไป เข้าไปแบบหลงๆ บางคนจึงเกิดอาการหลอนทางภาพที่จิตยึดเหนี่ยวสร้างขึ้นมา

ความทรงจำโผล่มั่ง ไม่โผล่มั่ง เอาสมองปัจจุบันเป็นเครื่องช่วยปรุงแต่ง เลยกันกันไปใหญ่ พากันแปลงกายเป็นเทพมั่ง เป็นเจ้าพ่อ เจ้าแม่ อะไรไปมั่ง บ้างก็เป็นสัตว์เลื้อยคลาน เป็นสัตว์กินเนื้อ เป็นเสือ เป็นสิงห์ เป็นลิง เป็นหนุมาน ก็ยังมี เป็นแมงทุกอย่างที่สมองมันเคยบันทึก

และจิตก็ปรุงไปตามสมมุติฐาน แสดงออกมาทางด้านกาย เลยเกิดอาการแสดงอะไรเพี้ยนๆ กันขึ้นมา และที่สำคัญ ต่างก็ไป

ยึดเอาอารมณ์เพี้ยนนั้น เป็นของดีไปซะนี่ นี่แหละอาการน่าเป็นห่วง วิธีใช้คลมนี้ จะเป็นผลดีและใช้ได้ดีกับผู้ที่มีการกำหนดและสติที่เข้มแข็ง และฝึกมาจนชำนาญแล้ว เป็นการทำลายความคิด ความฟุ้งซ่านให้หมดและดับไป เป็นการลบโปรแกรมทางความคิดให้มันงงๆ เข้าไว้

จิตมันหวงรูป เมื่อรูปเกิดสภาวะเปลี่ยนแปลงไป มันก็จะไม่ไปไหน มันก็จะกลับมาอยู่หนึ่งๆ ด้วยความงงๆ มันกลัวตาย กลัวรูปสลาย มันกลับมาเผารูป ทำให้เป็นสมาธิได้ดีขึ้น

วิธีนี้ ทำให้จิตเกิดอาการ จับอาการอะไร ใดๆ ที่เกิดกับกายไม่ได้ หูมันอื้อ ตามันลาย ทำให้จิตว่างไปจากกาย เพราะธาตุทั้ง 4 เกิดอาการแองค์ เกิดแปรปรวน มันแปรปรวน เพราะการกระทำ มันไม่สามารถใช้โปรแกรมอะไรป้องกันร่างกายที่เป็นรูปทรง ตามสัญชาตญาณแห่งหน่วยความทรงจำได้

จิตจึงเป็นอิสระจากโปรแกรมบันทึก จิตที่ไม่ยึดติดกับร่างกับรูป ย่อมรู้และเห็นในความเป็นจริง ตามบันทึกเก่าๆ ได้ง่าย แต่ต้องเป็นผู้ที่รู้จักธรรมะที่ตรงตามความเป็นจริงด้วย ถึงจะเป็นทางลัดที่เข้าไปสู่ความเป็นทิพยจักขุญาณ ได้อย่างรวดเร็ว

เหมือนกับวิญญูณบางพวก ที่เราเรียกว่า “ผี” ที่เคยเจอมา มันสามารถรู้มัน รู้นี้ รู้อดีตได้ และทำนายอนาคตได้ ที่รู้ได้ ทำนายได้ เพราะเป็นสภาพจิตแห่งความทรงจำ ไปรู้เหตุที่เคยทำไว้ เหตุสร้างไว้อย่างไร อนาคตก็เป็นผลตามเหตุ แต่เป็นเหตุและผลในช่วงสั้นๆ

เพราะจิตที่ไร้ร่างพวกนี้ รู้เต็มที่ได้ไม่กี่ชาติ ฝิพวกนี้ เอาเหตุที่รู้ได้ไม่กี่ชาตินั้นแหละมาทำนาย แต่จิตวิญญาณพวกนี้ ไม่รู้ว่า ยังมีเหตุที่ลึกลงไปกว่านั้นนับเป็นอสงไขยชาติ ผลเจตนาเหล่านั้นยังตามมาให้ผลในสภาวะแห่งรูปปัจจุบันอยู่ ฉะนั้น คำทำนายจึงถูกมั่ง ไม่ถูกมั่ง นี่เป็นเรื่องของฝิ...!

บางคน บางอาจารย์ เลี้ยงพลังงานจิตพวกนี้ไว้ทำนายทายทัก ผู้คนก็จะพากันลุ่มหลง ยกย่อง ว่าเป็นผู้รู้วาระจิต ที่จริงมันไม่รู้แม้จะอะไรหรอก? ฝิมันบอกทั้งนั้น พวกฝิบอกนี่มีจริง ไม่ได้มีญาณรู้อเองมาบอก แต่ก็ถือว่ามี ความพิเศษเหนือมนุษย์ทั่วไปอยู่

พวกนี้มักเอาความไม่รู้ ไม่เห็น มาเป็นเครื่องมือขู่ ขู้อย่างนั้น ขู้อย่างนี้ ต้องทำอย่างนั้น อย่างนี้ ตามฝิบอกเลยเกิดการบวงสรวง ทำบุญกัน ยกใหญ่ กระจายอาหารเข้าไปอยู่ในกระเพาะ ทั้งของฝิและอาจารย์ พวกที่เชื่อก็ทำด้วยความไม่รู้

พวกที่ใช้ฝิช่วยอยู่ ก็ไม่รู้เหมือนกัน ต่างนึกว่าใช่ เป็นของดีของตน อังการทำบุญบวงสรวง ปล่อยนก ปล่อยปลา เป็นการสะเดาะเคราะห์ ให้เคราะห์กรรมมันผ่านไป พวกไม่รู้ว่ ถึงไม่บวงสรวง ไม่ทำบุญ ไม่ทำอะไรเคราะห์มันก็ผ่านไป มันไม่อยู่ขงนึ่งอะไร ใดๆ กับใคร อยู่แล้ว เป็นแต่จิตเจ้าของ นั้นแหละ ยึดภาวะเคราะห์นั้นไว้อยู่ เชื่อฝิและเชื่อจิตที่หลอน ก็จะหลงไปในทางนี้ จนถดถอยไม่ขึ้น

กายที่มันแข็งค้จนจิตไม่สามารถควบคุมได้ตั้งใจ จึงมีสภาพของภาวะที่ว่าง ถ้ามีกำลังสติสูง สามารถจูงให้เข้าสู่ฌานขั้นสูงได้ แต่ส่วนใหญ่ไปติดอยู่ในขั้นกลาง ในขั้นอุปจารสมาธิ มักเห็นนั้น เห็นนี้ เป็นนั้นเป็นนี้ เกิดเป็นภาพ หลอนจิตหลอนกาย แล้วใจไปหลงยึดกับมัน

ให้มันมีสภาพและเป็นไปตามอารมณ์ของมโนใจ รู้ขึ้นมาภายในด้วยใจที่ปรุ่่งแต่ง วิธีรู้สภาพของอาการใช้คลมนี้ เราสามารถพิสูจน์ ทำขึ้นมาเพื่อเสพผล เป็นตัวอย่างได้

นั่นก็คือ ให้เรายืนเป่าลูกโป่งไปโตๆ หรือห้วงยาง หายใจเข้าแรงๆ แล้วเป่าอัดลมออกไป ติดๆ กัน หลายๆ ครั้ง ความแปรปรวนแห่งธาตุก็เกิด มันจะเริ่มหน้ามืด ยืนไม่อยู่ เรียกว่า กำลังจะเป็นลม ทรงกาย บังคับไม่ค่อยได้ มันเกิดจากการไปล้มสมดุลแห่งธาตุในกาย ให้เปลี่ยนจากสภาพธรรมดาที่ทรงกายอยู่

แต่พวกทำสมาธิใช้คลม มันนิ่ง และใช้สติครอง พอเกิดอาการหวีๆ วูบวาบ ก็นึกว่า นี่คือ อารมณ์สมาธิ จิตก็จะวิ่งเข้าไปสู่ภวังค์นั้น เหตุเพราะธาตุ 4 มันแข็งค้ บังคับตามโปรแกรมเดิมไม่ได้ มันสูญเสียความทรงจำไปบางส่วน เหมือนคนกินเหล้า อาการแห่งจิตก็แปรปรวนไป

เหตุเพราะกายมันแข็งค้ แอลกอฮอล์เข้าไปทำลายสมดุลแห่งธาตุ เกิดความมีนชา จิตบังคับบัญชาให้อยู่กับร่องกับรอยเต็มสติสัมปชัญญะไม่ได้ พวกเมาเหล้าจึงแสดงอาการออกมาน่ารังเกียจ โดยที่ตัวเองไม่รู้ตัว พุดจา

เพื่อเจอ ถ้าเขาจัดก็สร้างภาพหลอนได้ ถ้าเป็นพวกสารระเหย จะสามารถซึมเข้าไปสู่ส่วนสมองได้ง่าย ความแปรปรวนก็เกิดขึ้นมาก สมองมันแสบค้จัด คตินั่นคตินี้ เห็นนั่น เห็นนี่ คอนโตนไม่ค่อยอยู่

พวกนั่งโซ่ลม จะทำให้สมองเกิดการขาดออกซิเจน ขาดลมละเอียดมาหล่อเลี้ยงเป็นบางส่วน ทำมาๆ ถ้ามีอายุ จะเกิดการเร็ว หัวใจเร็ว มีนเร็ว ใช้กำลังสติประคับประคองตัว แล้วเสพสภาวะนั้นในอาการมีนๆ นั้น สร้างภาพจากจิต จนเห็นนั่น เห็นนี่ เป็นนั่น เป็นนี่ และในสภาวะนี้

พลังงานดวงอื่นที่อยู่ใกล้ๆ หรือติดตามมา อาจสามารถแทรกซึม ใ้รูปกายของผู้ทำ เพราะจิตควบคุมไม่ได้ ให้มีความผกผันและเป็นไปด้วยพลังงานหรือวิญญาณดวงอื่น ยืมใช้สิ่งแทรก เป็นนั่น เป็นนี่ ตามแต่ความทรงจำของพลังงานนั้นจะบันทึกไว้

บางคนเลื้อยเป็นสัตว์ เป็นงู บางคนทำไม้ ทำมือ ร่ายรำ แสดงตัวเป็นเทพ เป็นเจ้าแม่ เกิดจากจิตหลอนให้ เป็นก็มี เกิดจากพลังงาน วิญญาณอื่นแทรกก็มี หลอกผู้อื่นเอาตื้อๆ ว่าเป็นร่างนั้น ร่างนี้ ก็มี อาการที่เกิดสภาวะเช่นนี้ เป็นวิธีหนึ่งแห่งจิตที่โดนกระทำ กระทำอย่างรุนแรง จนพลังงานเปลี่ยนไปเป็นอีกฟาก

เป็นการเปลี่ยนคลื่นสมอง ใช้เจตนากระทำให้เกิดการสูญเสียคุณลักษณะ เปลี่ยนจากพลังงานไปเป็นสสาร จากสสารไปเป็นพลังงาน ไม่สามารถควบคุมทิศทางให้เป็นอย่างเต็มที่ ได้ จิตที่ไม่สามารถควบคุมร่างได้ มันก็จะวิ่งไปควบคุมมโนใจแทน มันจะไปดึงเอาความทรงจำ นำเอามาเป็นเครื่องอยู่ เครื่องเสพ แทนการเสพทางตา หู ลิ้น จมูก กายและอารมณ์ใจ ที่สัมผัสผ่านทางร่าง

เมื่อเกิดสภาวะนี้ ความทรงจำอะไรต่างๆ จจริงมั่ง ไม่จริงมั่ง ต่างก็พากันหลั่งไหลมาให้รู้ เป็นอาการรื้อของจิต จิตมันรื้อ รู้นั่น รู้นี่ จากพลังงานที่เคยบันทึกนั้น รื้อมาก ก็รู้มาก เป็นมาก เมื่อรื้อหนัก จิตที่ยังขาดการอบรมก็จะเข้าไปยึด ไปสำคัญมั่นหมาย กลายเป็น “วิปัสสนู” อ่อนๆ ไปโดยไม่รู้ตัว

จิตรื้อๆ นี้ พวกร่างทรง หมอผี ชอบมาก เหล่าศิษย์สาวกก็ชอบมาก ติดหนึบกันแน่น ไม่ปล่อยวาง ขาดครูบา อาจารย์ทางจิตชี้แนะ กลายเป็น กิเลสทางธรรม ที่ตามใจตัวเอง ไม่เชื่อฟังใคร ไม่ถือเหตุถือผล เอาตนเป็นผู้รู้ ผู้ยิ่งใหญ่ สามารถติดต่อกับโลกวิญญาณ

ตัวตนเป็นพ่อค้าคนกลาง สร้างสำนักขึ้นมา ทำธุรกิจค้าขายความเชื่อ ชักชวนหาพวกพ้อง ลูกค้า สนับสนุน ปากมาทางธรรม แต่ใจไปทางโลก สอนวิธีทำสมาธิ พากันฝึก พากันทำ โดยไม่มีจุดหมาย ไม่รู้จักที่มาที่ไป จิตอ่อนๆ ย่อมไหลไปทางไสยยะ

พวกเขาไม่ทราบว่า อารมณ์ยึดนี้เป็น การหลง หลงคิดไปว่า ชาตินั้นฉันเป็น ทำวนั้น ชาตินั้น ฉันเป็นองค์นี้ เป็นพระราช เป็นมเหสี เป็นลูกของกษัตริย์ วีรสตรี ชาตินี้เกิดเป็นเหย้า เป็นไส้เดือน เป็นเปรต อสุรกาย จำไม่ได้ และไม่มีใครเป็น

ที่อิตหนัก ก็เป็นนักรบ ผู้คน เป็นชนชั้นสูง ในสมัยองค์พระนเรศวร หรือ พระเจ้าตากสิน เป็นทหารรักษา ทำช่าง เป็นจตุรงค์บาท เป็นลูกขององค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ถ้าเป็นไม่ได้ มีคนเป็นมากแล้ว ขอเป็นลูกก็ยังดี คนนั้นเป็นพระนางศรีสุตาจันทร์ คนนี้เป็นพระเจียรราชา

ในหนังสือเท่าไร จะกี่คน ก็ชื่อ มีคนแย่งกันเป็นเท่านั้น และเป็นกันเฉพาะตัวเอกสำคัญๆ ซะด้วย บางคนประกาศตัวเองว่า ตัวข้าเป็นผู้กู้ชาติ เป็นทหารเอก รบเคียงคู่องค์มหाराช รู้โดยมีอีกคนมาทนายทัก หรือดูหนังมา อ่านมา แล้วทักทักเอาเอง ให้คนอื่นเห็นความสำคัญ

มีอาการร้าวทางจิตสูง เป็นจิตที่พร่อง ต้องมีการเติมอยู่เสมอ เอาความไม่รู้มาเติมใส่ให้มันเต็ม พร่องหนัก ร้าวหนัก ก็เป็นหนัก ใครขัดเข้าก็โกรธฉิบหาย หาว่าไม่รู้อะไร เอาผีที่ผ่านร่างเป็นตัวอื่นยัน ผีผ่านร่างมันบอกว่า มันเป็นพระนางนั้น พระนางนี้ เป็นกษัตริย์ขัตติยะ เจ้าเคยเป็นลูก เคยเป็นผิว เป็นเมีย เป็นองครักษ์ เป็นนั่น เป็นนี่ ต่างก็เชื่อผี

นำเอาคำของผีมากล่าวอ้าง เพราะถูกใจคำอ้างของผี ยึดคำของผี ไม่รู้ว่าผีมันจามา มันจำเขาแล้วว่า แล้วมาบอกก็ยังมี เชื่อผี กลายเป็นผีหลงๆ ที่โดนหลอก ยึดเอาคำหลอก มาหลอกคนอื่นต่อ โดยที่ตัวเองไม่ได้เกิดญาณรู้ ด้วยอำนาจแห่งการสร้างจิตเป็นสมาธิผู้ทรงฌาน เป็นแค่ทักทักเอา และไปหลงยึดทักทักนั้น หลอกตัวเองว่าเป็นเรื่องจริง ทั้งๆ ที่ผลปัจจุบันมันฟ้องอาการหลงยึดอยู่

หลายกลุ่ม หลายพวก ที่มาทำกัน ผีกัน ที่วิหารกลางน้ำ ส่วนใหญ่หัวหน้ากลุ่ม มักเป็นร่างทรง หรือไม่ก็พวกหมอดู พวกเจ้าพิธีบวงสรวง มีทั้งสงฆ์ ทั้งชี และ ขรราวาส พวกนี้ชอบวิถิแปลกๆ อาการแปลกๆ อะไรเกิดอาการหลอนๆ ไม่รู้ชัดที่มาที่ไป ดูเป็นเรื่องดี

เอาฝัน เอามโนใจภายใน ขึ้นมาบอกเล่าอาการให้คนอื่นฟัง ให้เห็นความพิเศษของตัวเอง มันเป็นพวกจิตที่พร่องอยู่มิขาด ขุดหาซากอดีตที่ไม่มีใครเห็น ใส่ลงไปไม่รู้รู้ จิตเป็นรูรั่วไม่ยอมรักษา ถึงรักษา ก็รักษาโดยวิชาหมอผี

อีกพวกก็คือ พวกนั่งเอามือ เอาตัวเขย่า นั่งนิ่งๆ อยู่ดีๆ เสือกเอามือเขย่า พิบปั๊บๆ บางทีหายใจพิดพาด แสดงตัวว่า ข้ากำลังจะออกจากสมาธิ ให้อีกพวกนั่งนิ่งๆ อยู่ดีๆ พวกมันสะดุ้ง พวกบอกว่า นี่เป็นวิธีตีฆาน ตีฆานนี้เข้าฆานโน้น ออกจากฆานโน้น ถอยเข้าฆานนี้ ฆานพ่อ ฆานแม่ของมัน สั่นเป็นเจ้าเข้า ใครๆ เห็นเข้า ถ้าไม่บอกกันซะก่อน นึกว่าผีเข้า นั่งอยู่ดีๆ แล้วสั่นปั๊บๆ ขึ้นมา

อาการที่ทำนี้ ตามหลักแล้ว เป็นการผ่อนคลายกล้ามเนื้อ เมื่อนั่งมานานๆ เป็นการยืดเส้น ยืดสาย ให้เส้นเอ็น และกระดูกสันหลังเข้าที่ พวกแก่ๆ ตามป่า ตามถ้ำ ชอบทำกัน เขาแอบทำคนเดียว ไม่ให้ใครเห็น เป็นการผ่อนคลายกล้ามเนื้อทำบ่อยๆ ก็ดีเหมือนกัน

เหมือนการนวดเส้น การขยับร่างกายโดยการสั่น เวลานั่งนานๆ ข่มจิตไม่ลง ก็ต้องเขย่ามันหน่อย ไม่งั้นเหยียดแขน เหยียดขาลำบาก มันเมื่อยขบ เลือดลมไม่ค่อยเดิน แต่ถ้าจิตมันลงรวมตัวกันเป็นอารมณ์เดียว นั่งไปทั้งคืนยันเช้า ต่อกไปอีกเข้ายันมืด มันก็ไม่เป็นไร ลูกขึ้นเดินเหินสบายทั้งกายใจ เส้นสายเบาหวิว ไม่เห็นจะเป็นไร

แต่ถ้าจิตมันไม่ลง ไม่รวมตัว ใช้วิธีข่มใจไว้ แค่วิธีข่มใจหรือครึ่งชั่วโมง ความเหน็บชา เมื่อยขบ ก็ถามหาแล้ว ฉะนั้น ไอ้พวกนั่งตีฆาน ตีเข้าฆานนั่น เข้าฆานนี่ เป็นพวกที่ไม่รู้จักฆาน รู้จักฆานจากหนังสือตาราที่จำมา หรือบอกเล่าแล้วฟังไม่เข้าใจ เป็นพวกที่สมาธิไม่เคยรวม จิตไม่เป็นสมาธิ ใช้วิธีข่มใจเอา รู้จักคำว่า นีวัตก นี้ วิจาร์ณ นี้ ปิติ นี้ สุข นี้ อารมณ์เดียว

แต่ไม่รู้อาการจริงๆ ของมัน เข้าปฐมฆานยังไม่เป็น ปฐมฆานยังเข้าไม่ได้ ครองฆานไม่ได้ ไร้ความชำนาญ แล้วจะบอกว่า นี่อาการฆานนั่น ฆานนี้ นี่ฆาน 1 นี่ฆาน 2, 3, 4 มันเป็นฆานด้วยคำพูด คิดและทักท้อเอา เป็นแค่ “ซานอ้อย” ไม่ใช่ “ฆาน” ที่แปลว่า “ความชำนาญเคยชินของทางจิต”

นี่ถ้ามาตีมือ สั่นตัวกันโครมคราม ไกลๆ กับผู้ที่สมาธิกำลังเข้าปฐมฆาน พวกตีฆานพวกนี้ ลงนรกหมด เพราะไปทำลายความดีของผู้อื่น เสียหนามของปฐมฆาน ก็คือ เสียง เสียหนามของฆาน 2 ก็คือ จิตตั้งและการประคองใจนั่น คือ วิตก วิจาร์ณ เสียหนามของฆาน 3 ก็คือ อารมณ์ปิติ เสียหนามของฆาน 4 ก็คือ สุข นี้ ในแต่ละระดับจิต มันมีอุปสรรคและเสียหนามเป็นขั้นๆ

ดังนั้น แล้วพวกมานั่งทำลายการทำความดี โดยนึกว่าเป็นของดี ถ้าไม่หลง มันก็รั่ว และบ้าแล้ว เคยถามอารมณ์ของระดับฆาน ยังไม่เคยเจอพวกตอบได้ซักคน ตอบแบบเข่าว่ามา จำมา หรือ ตัวหัวหน้ากลุ่มอ่านตำรา มา ตอบอาการได้เพียงผิวๆ ลงลึกถึงเนื้อเยื่อทะลุเปลือกไม่ได้

เพราะทำไม่ได้ ทำไม่เป็น ไม่รู้จักมัน ทักท้อเขาเพราะมีอาจารย์บอกว่าไปถึงฆาน 4 แล้ว ถามถึงฆาน 4 ก็ตอบแบบตำรา ไม่สามารถตอบด้วยอาการที่เป็น ไม่รู้จัก ขณิก อุปจาร และ อับปณาของฆาน 4 ฆาน 3 ฆาน 2 ฆาน 1 ก็ยังไม่รู้จัก เข้าวิตก วิจาร์ณ ยังไม่ถูก ทักท้อเรียกมั่วๆ เอา เจอฉันดำ ไอ้พวกเหี้ย เข้าไปตัวเดียว ฆาน เฉิน กระจายมลายหายหมด

บางคนแก้ตำราธรรม รู้ธรรมมาก ฝึกการตีฉาน ทำฉานด้วย ทำกันมาเป็นสิบๆ ปี นั่งเขย่าพับๆ มาเป็นสิบปี ต่ำอืดอก เข้าหน่อย ร้องห่มร้องไห้ หาว่าพระพุทหายาบ พระดำขรรวาสผู้ทรงฉาน อีควาย...เอ๊ย อีหนูเอ๊ย ถ้าฝึกมาเป็นสิบปี แล้วอารมณ์ยังต้านคำหยาบๆ ไม่ได้ แก่อย่าไปฝึกมันเลย มันออกนอกทางแล้ว

ถ้าทำมานานขนาดนั้นแล้ว จิตยังหนักแน่นไม่พอ รับคำสมมุติว่าหยาบๆ ไม่ได้ ฝึกไปอายุหมามันเปล่านั้น ไอ้หนู หาว่าพระดำ เขาต่ำว่า อีควาย ไม่ได้ต่ำว่าอีหนู อีหนูคนตีผู้ทรงฉาน จะไปสะดุ้งกันทำไม อีหนูต้านได้ ไม่สนใจมัน พระดำพระว่า ก็เป็นตัวพระนั่นแหละโดน การตีฉานนี้ ไม่รู้ต้นตอเกิดมาที่ไหน แต่พวกฤๅษีหรือพวกพระในป่า ก็มีทำกัน

แต่ทำกันตอนคลายสมาธิแล้ว เขย่าตัวเพื่อให้เกิดความสบายกาย ทำเล็กๆ น้อยๆ พอเลือดลมไหลเวียน ไม่ใช่เอาอาการมาเป็นประธานในการเข้าสมาธิ ตีฉานนี้ออกฉานโน้น ฉานไม่ใช่ควาย ที่จะไปไล่เข้าคอกได้ จิตมันบังคับไม่ได้

พระพุทธร่องค์ทรงแสดงไว้ว่า จิตบังคับไม่ได้ จะเข้าฉานโน้นจะออกฉานนี้ ทำไม่ได้ ถ้าทำได้ ก็จะไปแย้งกับกฎ “อนัตตา” แต่ทางตำราที่ถอยจากฉานนั้นฉานนี้ เป็นการทยอยค่อยๆ รู้สึกตัว ทำความรู้สึกตัว ให้ร่างกายคืนสู่ปกติ ถ้าอธิบายก็ยาวอีก เอาเป็นว่า ไม่ใช่เป็นการเข้าออกโดยการบังคับหรือคิดเอา อย่างที่เขาว่าๆ กัน นั่นเขาสมมุติแนวทางอธิบาย...!

อีกพวกเป็นการตีตามร่างกาย ตีตรงนั้น ตีตรงนี้ ตีหน้าขา ตีหน้าอก ตีกันเพี้ยะๆ ๆ ตีแล้วสบาย เข้าฉานได้ นี่ตีแล้วก็ทะลุถึงฉาน 4 เหมือนกัน อาการเหมือนกันเลยกับไอ้พวกตีฉาน การตีการทุบตามร่างกาย มันไม่ผิดหรอก มันทำให้ผ่อนคลายและสบายตัว เหมือนเราเคาะกระป๋องทราย เมื่อเคาะเมื่อตีถี่ๆ การเรียงตัวของเม็ดทรายจะแยกหยาบ แยกละเอียด ถ้าเป็นร่างกาย มันก็จัด การไหลเวียนธาตุให้สมดุลขึ้น มีการเรียงตัวโมเลกุลใหม่ให้กระชับขึ้น สบายขึ้น ผ่อนคลายขึ้น

แต่พวกนำเอาอาการพวกนี้มาเป็นประธานในการเข้าสมาธิ มันเลยมีอาการคล้ายๆ คนบ้า คนเข้าทรง คนผีเข้า ที่ทำกันเพราะไม่รู้จักเหตุแห่งการทำ จำและทำตามเขาว่ามา ฟังไม่ได้ศัพท์แล้วจับมากระเดียด อะไรพวกนั้น พอถ่ายถอดกันรุ่นต่อรุ่น ก็เลยพอกพูนทฤษฎีความคิดลงไปอีกเพียบ ไหลไปในทางมืดของการวางจิตหมด หมดจริงๆ หมดอย่างไม่เหลือ

พวกมาตีตัว ที่พากันมาที่นี้ มักเป็นพวกหมอผี อาคมขลัง ลูกศิษย์ลูกหาที่อาคมขลัง แต่ถ้าถามว่า ไอ้ที่ท่องๆ และตีตัวไปด้วย มันแปลว่าอะไร พวกบอกไม่รู้ อาจารย์เขาสอนมาอีกที พุทธยั้งฟังแล้วปวดหัว มีนตีกับพวกมัน โน่น มันเดินตีกตีตัว ขึ้นบันไดไปยังยอดเขาโน่น มีตึกๆ ค่ำๆ ตึกๆ ตึ๊งๆ มันบอกว่าเป็นการปลุก ปลุกผีทั้งป่า ทั้งภูเข

แล้วเอาจิตและสติที่ฝึกมาเข้าไปด้าน เป็นการสร้างตบะ เป็นฌานกล้า มีกำลังทางจิตและสมาธิสูง ไม่ต้องกลัวอะไร โดๆ ใครๆ แห่งโลกวิญญูณอีกต่อไป ควบคุมพวกผี พวกวิญญูณได้ นี่พวกนี้ มันฝึกเพื่อสร้างวิสัยทัศน์แบบนี้ ให้อั้วพวกหมอผีรังแกวิญญูณ แต่พวกนี้ก็ไม่เคยโดนผีหลอกซะที ผีหลอกไม่ได้ เพราะใจมันแข็งมาก

การตีตัว เป็นการกระตุ้นสติ ให้จิตอยู่กับที่ ความมั่นคงทางจิต ประกอบกับมนต์ที่ได้มา ตีไปท่องไป เดินไป มันยิ่งใหญ่อยู่ลึกลง และมีความลึกมาก ไม่กลัวผีใดๆ อะไรทั้งนั้น เพราะมีเวทมนต์พิเศษคุ้มครองอยู่ มีกุศโลบายให้จิตเป็นเครื่องอยู่ ที่จริงก็ตีเหมือนกัน สมาธิตื่นตัวมีสติดี ไม่กลัวผี แต่ไปยึดว่าตัวเองดีนี่สิ น่าสงสาร วันหลังต้องแก๊งหลอก ปลอมเป็นผี ผีจริงไม่กล้าหลอก พวกสติคม ต้องเจอผีปลอม มันถึงจะวิ่งกันน้ำบาน

อีกพวก นิ่งแหกปาก รัวคำบริกรรมเร็วๆ หลับตารัวปาก นะๆๆๆ หรือ พะๆๆๆ บางคนก็ พุทๆๆๆ โธๆๆๆ อะไรพวกนี้ ฟังดูหนวกหูชิบเป๋ง พวกบอกว่าจะช่วยให้เข้าสมาธิเร็ว เห็นนั่น เห็นนี้ได้เร็ว รัวกันเสียงแหบ เสียงแห้ง รัวอยู่นานกว่าจะนั่งเสียบได้ เวลาจะออก ก็เริ่มเขย่าตัว ตีฆานหรือตีไม้ ตีมือ แหกปากรัวถี่ๆ คำบริกรรมอีก แม่งให้อั้วพวกนี้ มันเอาทั้งขาออกและ

ขาเข้าเลย หนวกหู และอยากประสาทกิน เวลาพวกยกขบวนกันมาฝึก

นี่เป็นพวกทำสมาธิแบบไสยะ หนักมาทางด้านเดรัจฉาน หลงยึดอารมณ์และอาการทางจิต ทางใจ และทางกาย ที่มี ที่ปรากฏ เป็นของดี เป็นของเลิศ เป็นของประเสริฐ มาเติมจิตที่พร่อง แต่ละคนไม่ค่อยมีความรู้ทางธรรม ที่มีธรรม ก็มีแบบเปลือกๆ เข้าลึกๆ แล้ว ไปไม่เป็น บอกอาการและอารมณ์ลึกไม่ได้ จำเขามาพูด จำเขามาทำ

ยังมีพวกบ้าพลัง จับวัตถุนั้น วัตถุนั้น เพื่อเช็คพลัง ถ้าพลังไม่มี ก็ไม่เอา เอาความร้อนเย็น เอาพลังงานของไฟฟ้าสถิตย์ มาเป็นที่พึ่งในการตัดสินใจ พวกนี้ป่วยกันเป็นแถว กายแตกเมื่อไหร่ มีความหวังใหญ่ได้เกิดเป็น "สัตว์" ก่อนข้างแน่ เพราะอารมณ์ยึดในหลง แต่เพราะทำบุญ ทำกุศลมาก ก็ได้เกิดเป็นราชา เป็นราชาจึงจกราชาแมลงสาป ราชาเห็บ มีอาหาร มีบริวาร มีต่างประเทศ ไร่เสพ ไร่ปกครอง นี่ผลบุญส่งผลให้มีกิน มีใช้ เป็นพระราช เพราะวางจิตผิด หลงยึดอารมณ์จิต เลยได้เกิดเป็นสัตว์ เป็นสัตว์ที่มีบุญ โอ....

วันนี้พูดมามากแล้ว เหนื่อยแล้ว พอก่อน ค่อยมาไม้การทำสมาธิอีกตอน ยังไม่ได้เข้าเรื่องเลย ฟังนิทานแก้เซ็งดีกว่า...!

หมู่บ้านแห่งหนึ่ง เป็นหมู่บ้านชอบทำบุญ ใส่บาตร เวลาเจออะไรดีๆ ใหญ่ๆ สวยๆ หายาก ก็มักจะนำมาถวายพระ บางครั้งเจอแต่โมลูกโตๆ หรือมะพร้าวอ่อนๆ ลูกใหญ่ๆ ไซส์ยักษ์ๆ พิเศษๆ หรือลูกขนุน ขนาดเท่าयरถยนต์ ก็จะมาเอาใส่บาตรถวายพระ พวกเขาได้รับการชี้แนะมาว่า หากถวายอะไรดีๆ เป็นของเลิศ เป็นของหายาก ย่อมได้อานิสงส์มาก เป็นสามิทาน ผลบุญที่ได้รับ ได้ตอบแทนกลับ ได้รับแต่ของชั้นเลิศ ชั้นยอด หลวงพ่อที่นี่ ต้องอุ้มกระเตงผลไม้ยักษ์ๆ ดีเลิศพวกนี้ หลังแอนกลับวัดแทบทุกวัน

1 เดือนแล้ว หลวงพ่อไม่ออกมาบิณฑบาต ชาวบ้านพากันสงสัย นึกว่าหลวงพ่อป่วย จึงพากันมาหาที่วัด ที่วัด หลวงพ่อกำลังฉันมาแล้ว ท่านฉันมาแล้ว มาเป็นเดือนแล้ว ชาวบ้านเข้าไปกราบและถาม

“หลวงพ่อ ทำไมไม่ออกไปบิณฑบาตมานั่งกินแต่มาอยู่ทำไม” หลวงพ่อชดน้ำต้มยำมาแล้ว ดั่งซู้ด มองคนนั้นที คนนี้ที ตอบว่า

“ตอนนี้มันหน้าทุเรียน”

